

அக்டோபர்

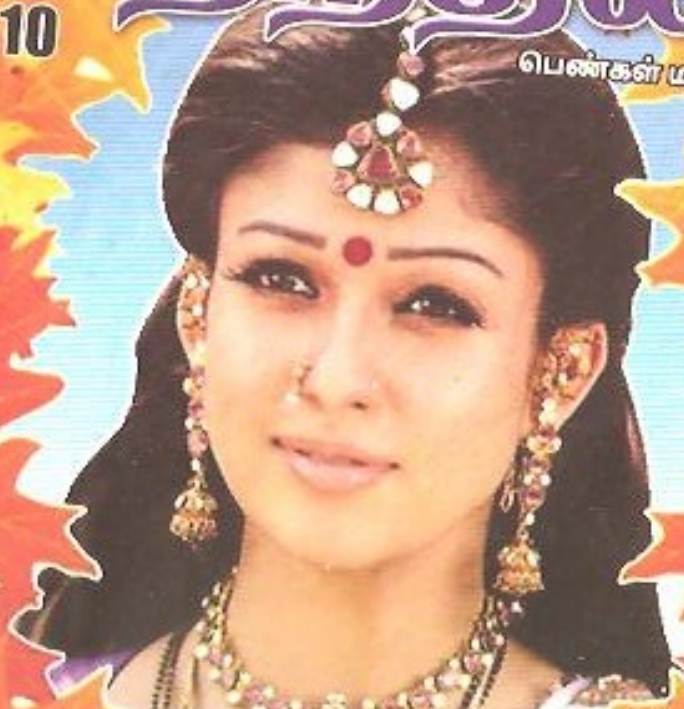

₹ 10

அழகிய

நந்தினி

பெண்கள் மாத இதழ்

மாஞ்சோலை
கிளிஞ்சலே...

அகிலா கோவிந்த்

மாஞ்சோலை கிளிதானோ?

அது ஒரு அழகான உலகம்.
வெண்ணிலா அதன் நடுவில் வீற்றிருந்தாள்.
அவளைச்சுற்றி சின்னஞ்சிறு பொம்மைகள்.
அவளைப் போலவே அழகாய் நளினமாய்
வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்த
பொம்மைகள். கலைநயத்துடன் விதவிதமான
உருவங்களில் செய்யப்பட்ட வடிவங்கள்.
இது ராஜா பொம்மை, இது ராணி பொம்மை,
இது மந்திரி பொம்மை, இது குடியானவன்
பொம்மை, இது சிற்பம் போல கால்களால்
நர்த்தனமாடும் நடராஜா பொம்மை, என பல
விதங்கள். விழிகள் விரிய பார்த்தவளுக்கு சிறு
வயதில் செப்புச் சாமான்கள் வைத்து
குழந்தைத் தனமாய் விளையாடியது
ஞாபகத்திற்கு வந்து விட்டது.

அகிலா கோவிந்த்

என்ன ஒரு குறும்பு....! என்ன ஒரு துடுக்குத்தனம்...! வீட்டில் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் சில அரிசி மணிகளை எடுத்து வந்து செப்புப் பானையில் போட்டு தண்ணீர் ஊற்றி பக்கத்து வீட்டு மாலதி, மீனா, திவ்யாவுடன் விளையாடியது நிஜமாகவே சாதம் பொங்கி வடித்தது போல் இது சாதம் இது பருப்பு இது... பொங்கல் என எல்லோருக்கும் கொடுத்தது... எல்லோரும் சுவைபட போலியாய் சப்பு கொட்டிக் கொண்டது... ஒரு கணம் மெய் மறந்திருந்தவன் யாரோ தன்னை உலுக்குவதைக் கண்டு சட்டென உணர்வுக்கு வந்தான்.

எதிரில் சிரித்தபடி புதுத் தோழி கவிதா.

“என்ன... மலைத்து விட்டாய்? புதிதாய் வேலைக்கு வந்தால்... முதலில் இப்படித்தான் இருக்கும். எதைப் பார்த்தாலும் பிரமிப்பாய் தெரியும். பயந்து விடாதே. எல்லாம் போகப் போக சரியாகிவிடும்...” என்றவள் விடாது, “வெண்ணிலா, இது நம் அலுவலகத்தின் ஒரு பகுதிதான். இன்னுமொரு பகுதி இருக்கிறது... நீ... பார்க்கவில்லையே...? வா... காட்டுகிறேன்...” என்றபடி கவிதா அழைத்துச் செல்ல, “என்ன ... இன்னுமொரு பகுதியா...?” என்ற வியப்புடன் வெண்ணிலா பின் தொடர்ந்தாள்.

“ஆமாம்...இப்போது நாம் பார்வையிட்டது கைவினைப் பொருட்கள் உற்பத்திப் பிரிவு. பல குடிசைத் தொழில் கலைஞர்களின் நெடுநேர உழைப்பில் உருவான கலைநயமிக்க வேலைப்பாடுகளை வாங்கி சேகரித்து அப்படியே வெளிநாடுகளுக்கு நாம் ஏற்றுமதி செய்கிறோம். மற்றொரு பிரிவு நாமே, வேலையாட்களை, பணி நிபுணர்களைக் கொண்டு விதவிதமான டிசைன்களில் ரெடிமேட் துணைகளை உற்பத்தி செய்யும் பிரிவு. இப் பிரிவில் கவுன்கள், சிறுவர் சிறுமியருக்கான சட்டைகள் என பலதரப்பட்ட ரெடிமேட் பொருட்களை உருவாக்குகிறோம். வெளிநாடுகளில் இது போன்ற துறை வகைகளுக்கு நல்ல கிராக்கி. நம் முதலாளி நிறைய அப்படி

ஏற்றுமதி செய்கிறார். கை நிறைய சம்பாதிக்கிறார். அவர்கைராசி அப்படி....”

உற்பத்திப் பிரிவைக் காட்டியபடி பேசிய கவிதா ஏதோ ஹாஸ்யம் ஏற்பட்டது போல் அத்தனை பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தாள். வயது முப்பத்தைந்தை தொட்டிருந்தாலும் அவளதுஇயல்பான சுறுசுறுப்பு, கனிவு, துடுக்கான பேச்சு அவளது வயதைகுறைத்துக் காட்டியது. வெண்ணிலா ஒரு கணம் அவளையே பார்த்து அளவெடுக்க.. அது புரியாமல் அலுவலகத்தைக் கண்டு மிரண்டு விட்டாள்.... என்று கவிதா நினைத்துக் கொண்டவள், எதையும் பார்த்து மிரண்டு விடாதே. இதிலெல்லாம் உனக்கு எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. உனது பிரிவு அக்கவுண்டிங் செக்ஷன்தான். அங்குதான்... முதலாளி உனக்கு வேலை போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்... வா....! என்றபடி கவிதா அழைத்துச் செல்ல முத்துப்பல் சிரிப்புடன் வெண்ணிலா அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

நடக்கும் வெண்ணிலாவின் இயற்கையான அழகைக் கண்டு பிரமிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. இருபது வயதிலும் பதினாறு வயது கவர்ச்சியாய் அந்த முகம், நளிநமான உடலமைப்பு, செக்கச் செவேல் என்று சொல்லும்படி நிறம், ஒரு முறை பார்த்தாலே அகல விடாதபடி சிறை போட்டிடும்அந்த படபடக்கும் மான் விழிகள்.... நொடிக்கொரு தரம் தவழ்ந்தோடும். அந்த முத்துப்பல் வரிசையின் அழகுப் புன்னகை... அந்த அடக்கமான எளிமையான இயற்கை அழகைக் கண்டு வியந்தவள் நிச்சயம் இவள் பேரழகி தான் என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

பின் கவிதா அந்த அக்கவுண்டிங் செக்ஷனில் வெண்ணிலாவுக்கு வேலையைச் சொல்லி அவளது இருக்கையில் உட்கார்த்தி வைத்தாள். வெண்ணிலா வேலையைக் கண்டு மலைக்கவில்லை. சுருவாய்த்தான் இருந்தது. வழக்கமாக முன்பு சில கம்பெனிகளில் தற்காலிகமாய் அவள் செய்த கணக்கு குமாஸ்தா

வேலைதான். ஒவ்வொரு முறை கணக்கு முடக்கும் போதும் ரூபாயின் மதிப்பு சரியாக டேலி ஆகும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது என எல்லாம் அவளுக்கு அத்துப்படியாகிப் போன சமாச்சாரங்கள்தான்.

காது மடல்கள் அதிர, தான் சொல்லுவதற்கு படபடவென அழகாகத் தலையாட்டியவனைக் கவிதா புதிராய்ப்ப பார்த்தாள். என்ன இதெல்லாம் உனக்குத் தெரிந்து போன விஷயங்கள்தானா...? என்று வியந்தவளிடம், நான் முன்பு ஒரு ஆடிட்டரிடம் உதவியாளராய் கொஞ்ச நாட்கள் பணிபுரிந்திருக்கிறேன்... கவிதா.... என்று கூறி மேலும் மலைக்க வைத்தாள் வெண்ணிலா.

அன்று ஒருவாறு வேலை கற்றுக் கொள்வதில், அலுவலகத்தைப் பிரமிப்பாய் பார்ப்பதிலே வெண்ணிலாவுக்கு பொழுது கழிந்து விட்டது. வேலையும் அவளுக்கு ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. அவளது அக்கவுண்டிங் செக்ஷனில் கவிதாவும் இன்னும் இரண்டு சக பெண்களும் தான். அவர்களைவிட கவிதாதான் அவளுடன் நன்கு பழகினாள். அடிக்கடி பேச்சுக் கொடுத்தாள். ஒரு கணம் கவிதாவைப் பார்க்கையில் சிறு வயதில் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த வேலம்மாள் டீச்சர் ஞாபகம் தான் வந்தது. அதே சாயல்... அதே கூறுசூறுப்புடன் அவளது நடை உடைபாவனை இருந்தது. ஒரு கணம் திரும்பவும் பழைய பால்ய நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனவள் சட்டென சுதாரித்து உணர்வுக்கு வந்தாள். வேலைகளில் கவனம்செலுத்த ஆரம்பித்தாள்.

இரண்டு நாள் வெண்ணிலாவுக்கு எவ்வித பிரச்சினையுமில்லாமல் அலுவலகப் பொழுது கழிந்தது. மூன்றாம் நாள் தான் அந்த சம்பவம் நடந்தது. அன்று வழக்கம்போல் தீவிரமாய்க் குனிந்து கணக்குகளை சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா. அப்போது திடீர்மென ஒரு ஆணின் வலுவான கரம் உரிமையுடன் அவள் தோளில் விழுந்து அழுத்தியது. திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவள் எதிரில் குறும்புப் புன்னகையுடன்

நந்தினி குடும்ப நாவல்

வாட்டசாட்டமாய் வாலிபனொருவன் அலட்சியமாய் அவள் தோளில் கை வைத்தபடி சிரிப்பதைக் கண்டு வெகுண்டு, டீ.... அவர்.... நம்... முதலாளிடி.... என்று கவிதா சுதாரித்துச் சொல்வதற்குள் ஓங்கி அவனது செவிட்டில் அறைந்து விட்டாள் வெண்ணிலா.

2

வெண்ணிலா யோசிக்கவில்லை. தோளில் ஒரு ஆணின் கரம் உரிமையாய் விழுந்து அழுத்தியதும் கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை. திரும்பி ஓங்கி செவிட்டில் ஒரு அறை கொடுத்திருந்தாள்.

டீ....அவர்...நம்ம முதலாளிடி... பதறிப்போன கவிதாவின் குரல் அதற்குப் பின் தான் அவள் காதுகளில் விழுந்தது. கோபமாய் அடித்தவள் சுட்டெரிக்கும் கனல் வீச நின்றவளைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் சப்தநாடி ஒடுங்கிப் போய் விட்டான். தீச்சுடர்போல் பிரகாசிக்கும் களையான முகம். அவளை வேல் கொண்டு குத்தி விடுவது போல் சிவந்த கூர்மையான விழிகள் அடர்ந்த புருவம்... ஆத்திரத்தில் துடிக்கும் மீசை.. என்னையா நீ... அடித்தாய்...? என எரித்து விடுவது போல மிகக் கடுமையாய்ப் பார்த்த அவனது முகம் சட்டென மாறியது. சாந்தம் பரவியது. இயல்புக்கு வந்தது. பெருந்தவறைச் செய்து விட்டவளாய் உதடு பொத்தி நின்றவளை ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்தான். அது கனிவா? இரக்கமா? என்று வெண்ணிலா அறிவதற்குள் கர்ச்சிப் எடுத்து முகம் துடைத்தவன் திரும்பி விறுவிறுவென தனது பிரத்யே ரூமை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

அகிலா கோவிந்த்

நிலை குத்தி பிரமை பிடித்தாற்போல் அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெண்ணிலாவை நோக்கி விரைவாய் வந்தாள் கவிதா. அவசரப்பட்டுட்டியே....அவர்.... நம் முதலாளி! என்றாள்.

மு....முதலாளியா?

ஆமாம்... அவர்தான்... நம்.... சின்ன முதலாளி. பெரியவருக்கு வயதாகி விட்டதால்.... அடிக்கடி அவரால் வர முடியவில்லை. போன மாதத்திலிருந்துதான் பொறுப்பு முழுவதையும் வெளிநாடு சென்று மேற்படிப்பெல்லாம் படித்துவிட்டுத் திரும்பிய இவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். பெரியவரின் ஒரே மகனாக.... படபடத்துச் சொன்ன கவிதா இவள் வாய் பிளந்து நிற்பதைக் கண்டதும் விடாது, இவ்வளவு... ஏன் உனக்கு வேலைலை போட்டுத் தந்ததும் இவர்தான்...! உனது வேலைக்கான விண்ணப்பத்தைப் பார்த்து... இந்தப் பெண்ணுக்கு வேலைக்கான ஆர்டரை அனுப்பி.... வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று தன் அலுவலக உதவியாளரிடம் சொல்லிவிட்டு பிஸினஸ் டீர் கிளம்பியவர்.... பதினைந்து நாள் கழித்து இன்றுதான் திரும்பியிருக்கிறார்.... அவரைப் போய் அவசரப்பட்டு.... அடித்து விட்டாயே... வெண்ணிலா....? வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் பேசும் கவிதாவுக்கு என்ன பதில் பேசுவது என்று தெரியாமல் வெண்ணிலா விழித்தாள்.

ஆனாலும்... அவள் தோளில் உரிமையாய் கை வைக்க என்ன உரிமை இருக்கிறது....? முதலாளி.... என்றால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாமா? அவனும் ஓர் ஆண் மகன்தானே...? அந்நியன் ஒருவன் முன் பின் தெரியாத ஒருவன் உரிமையோடு தோளில் கை வைத்து அழுத்துவதை அவளால் எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள முடியும்...? அவளது சுயமரியாதையை, தன்மானத்தை எப்படி விட்டுக் கொடுக்க முடியும்...? என்றெல்லாம் சிந்தித்தவளுக்குக் கூடவே கிலி பரவியது.

எவ்வளவோ முயற்சிகளுக்குப் பின் மனத்திற்குப் பிடித்த இந்த வேலை கிடைத்திருக்கிறது. இதையும் இப்படி அடித்து கோட்டை விட்டு விட்டால்... பின் வேறு வினையே வேண்டாம்.. வேலை தேடும் மகா சமுத்திர கூட்டத்தில் தானும் லட்சியத்தோடு லட்சமாய் நீச்சல் அடிக்க வேண்டியததான். ஒவ்வொரு கம்பெனியிலும் பிரயாசையுடன் அவள் பைலைத் தூக்கிக் கொண்டு நுழைந்து வேலை கேட்ட அனுபவம்.... அவர்கள் அவளைக் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாமல் முகம் சுழித்து விரட்டிய அனுபவம் எல்லாம் பூதாகரமாய் எழுந்து மனதில் பயங்காட்டியது.

இதெல்லாம் வேலையில் சகஜம்டி.... முதலாளி எங்கனையெல்லாம் இப்படி அடிக்கடி தோளில் கைபோட்டு பேசுவார்... பேசியிருக்கிறார். இதுக்குப் போய் அடித்து விட்டாயே....? என்று சக பெண்கள் வினவியது அவளுக்குப் புதியிருந்தது. அடிமாடு போல் வேலைக்கு வந்தாயிற்று. இனி வண்டிக்காரன் மூக்கணாங்கயிறுக்கேற்ப வளைந்து குனிந்து கொடுப்பதுதான் நம் பாடு... என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள். இவர்களைச் சொல்லிப் பயனில்லை. அவனைச் சொல்ல வேண்டும். வேலை பார்ப்பவனை ஏதோ கட்டின பொண்டாட்டி போல் உரிமையாய்த் தொட்டுப் பேசுகிறானே... எவ்வளவு நிமிர் அவனுக்கு....? என்ன ஒரு கர்வம்? அதற்கு அந்த நிமிருக்கு நாம் கொடுத்த சரியான சாட்டையடிதான் இந்த செவிட்டடி... இதற்கு நாம் ஏன் வருந்த வேண்டும்? வெண்ணிலா மனதுள் எண்ணி மனம் தேற்றினாள். ஆனால் பார்க்கிற சக பெண்கள் ஒவ்வொருத்தியும்.... வேலைக்கு வந்த பத்தாவது நாளிலே முதலாளியை அடித்து விட்டாயா....? அவ்வளவுதான். உனக்கு சீட்கிழிந்ததுதான்! என்று இரக்கத்தோடு சூள் கொட்டிச் சொன்னபோது நிஜமாகவே அவளுக்கு வயிற்றைப் பிசைந்தது.

பார்... இன்னும் சில நொடிகளில் உன்னை முதலாளி.... கூப்பிடப் போகிறார்... கூப்பிட்டு.... அம்மா தாயே நீ போகலாம்.... என்று கணக்கு தீர்க்கப் போகிறார்....

நந்தினி குடும்ப நாவல்

சில பெண்களுக்கு அவள் நிலைமை கேலிப் பொருளாய்ப் போய் ரன்னிங் கமெண்டரி வேறு அடித்தார்கள். வெண்ணிலாவும் கொஞ்சம் பட்டபட்டி அடைந்தவளாய்... ஒன்றும் ஓடாமல்... அழைப்பு வருகிறதா என்று எம்.டி. ருமைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நேரம் ஆயிற்று.

அவளுக்கு அழைப்பு ஏதும் வரவில்லை. பணியாள் யாரும் வந்து, உங்களை முதலாளி வரச் சொன்னார் என்று சொல்லவில்லை. என்னாயிற்று....? ஒன்றும் நடக்கவில்லையே என்று வெண்ணிலா வியந்தாள். டக்கென அவனை அடித்தபோது... அந்தமுகம் சட்டென கடுமையாய் சிடுசிடுவென கோபக் கனலாய் எரிப்பது போல் மாறியதை அவள் கண்கூடாகக் கண்டாளே...? அந்தக் கோபம் எங்கே போயிற்று? ஒரு வேளை தான் செய்தது தவறுதான் என்பதை உணர்ந்து விட்டானா....? வருத்தம் கொள்கிறானா....? என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தவளைக் கவிதாவின் குரல் நினைவுக்கு இழுத்து வந்தது.

வெண்ணிலா பேசாமல் நீ.... போய்.... முதலாளியிடம் மன்னிப்பு கேட்டு விடு. பிரச்சினை தீர்ந்து விடும்!

கவிதா சொன்னதும்.... என்ன... நான் மன்னிப்புக் கேட்பதா....? என்று கோபமாய் நிமிர்ந்தவளைக் கை பிடித்து அழுத்தி, பொறு சொல்கிறேன்... என்றபடி திரும்பவும் கவிதா சாந்தப் படுத்தினாள்.

என்ன... சொல்லப் போகிறாய்?

நம்... முதலாளி செய்தது தவறுதான். ஆனால் இதை பெரி படுத்தினால்... உன் வேலை நிச்சயம் பறி போய்விடும். அதையும் தெரிந்து கொள்....

சுதீலா சொல்கிறாள்

அதற்காக... அவர் செய்த தவறுக்கு... நான் வருந்தி
மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமா... என்ன ஒரு... முட்டாள் தனம்?

வெகுண்டு எழுந்தவனைக் கவிதா அடக்கி விட்டாள்.

முட்டாள்தனம்தான்.... உன் வேலை பிழைக்க வேறு
வழியில்லை. வெறும் உதட்டளவில் பேசி செய்து விடு. நடித்து
விடு. மின் எப்போதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்... இப்போது விட்டு
விட்ட உன் தன்மானத்தை, சுய கௌரவத்தை காப்பாற்றிக்
கொண்டால் போயிற்று....

புத்திசாலித்தனமாய் பேசும் கவிதாவை ஆச்சரியமாய்
பார்த்தாள் வெண்ணிலா. அவள் நிஜமாகப் பேசுகிறாளா... இல்லை...
எங்களுக்கெல்லாம் இல்லாத சுயகௌரவம் உனக்கு மட்டும்
இருக்கிறதா... பார்... என்று குத்திக் காட்டுகிறாளா....
என்பதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை ஆனாலும்
அவள் பேச்சில் இருந்த நிஜம் அவளுக்கே உறைத்தது. கவிதா
சொல்வது போல் இப்போதைக்கு பிரச்சினையை தீர்க்க வேலையைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ள இது ஒன்றுதான் வழி என்ற முடிவுக்கு
வெண்ணிலாவும் வந்து விட்டாள்.

மதிய இடைவேளையை நெருங்கும் சமயம் ஸீட்டை விட்டு
எழுந்து விட்டாள். படபடக்கும் இதயத்தோடு எம்.டி. ரூமை நோக்கி
நடக்க ஆரம்பித்தாள். அழைப்பு மணியை அழுத்தி சுதவைத் திறந்து
எம்.டி. ரூமினுள் நுழைந்தபோது அவள் கொண்டு வந்த தைரியம்
அத்தனையும் தொலைந்து போயிற்று. மணப்பெண் போல்
குனிந்திருந்தவள் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அங்கு அவனது பளபளப்பான மேஜையில் ராஜா,
மேனேஜிங் டைரக்டர் என்று மினுங்கும் வாசகம் அட.... இவன்....
பெயர் ராஜாவா...? என்றபடி பார்வையை உயர்த்தியவள் ஸ்டைலாய்
படு கம்பீரத்துடன் ஒரு கையில் பைலும் மறு கையில்
ரிசேவருமாய்... புன் சிரிப்பு ததும்ப பேசிக் கொண்டிருந்த அவனது

நந்தினி குடும்ப நாவல்

அழகைக் கண்டு நிஜமாகவே இவன் ராஜா தான் என்ற முடிவுக்கு
வந்தாள். என்ன... ஒரு காந்தம்....? என்ன... ஒரு கவர்ச்சி.... இந்த
முகத்தையா போய் அடித்து விட்டோம்...? என்று வருந்தியவளை
நோக்கி மின்னலாய் ரிசேவரை வைத்துவிட்டு ராஜா திரும்பினான்.

எங்கே.... என்னை... அணைத்துக் கொள்ள வந்தாயா?
என்றான் குறும்புச் சிரிப்புடன்

3

எங்கே... என்னை அணைக்க வந்தாயாக்கும்? என்று
குத்தலாய் அவன் குரல் எழும்பியது கண்டு ஒரு கணம்
வெண்ணிலா திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

அவன் சொன்னதன் அர்த்தம் போல் முகத்தைச் சாய்த்துக்
கொண்டு ராஜா பார்த்தான்.

புரியவில்லை...? அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும் என்று
சொல்வார்கள். அது பழமொழி வேறு. அதன்படி முதலில்
அடித்தாயிற்று. இனி அணைக்க வேண்டியது தான் பாக்கி. அதான்
எப்படி எப்போது என்னை அணைக்கப் போகிறீர்கள்...
சொல்லுங்கள்... சொல்லுங்கள்.... வெண்ணிலா....

தொடர்ந்து கிண்டலாகச் சொல்லிவிட்டு குறும்புச்
சிரிப்புடன் பார்த்தபோதுதான் அவன் குரலில் இருந்த கேலி
அவளுக்குப் புரிந்தது. குழந்தைத் தனமாய் குழி விழும் அவனது
பளபளப்புக் கன்னம் தெரிந்தது. கள்ளங்கபடமில்லாமல் பளீர்
பளீரே சிரிக்கும் இவனைப் போய் அடித்து விட்டோம் என்ற
நினைப்பும் வந்தது.

கூடவே வியப்பும் வெண்ணிலாவைத் தொற்றிக் கொண்டது.

கை நீட்டி சம்பளம் வாங்கும் முதலாளியையே அடித்து விட்டோம். இனி அவ்வளவுதான் சீட்டு கிழிந்து விடும் என்று நினைத்தால் இது என்ன புதிராய் இருக்கிறது. என்ன மனிதன் இவன்? நாம் அடித்தான் இவனுக்குக் கொஞ்சமும் வரவில்லையா? எவ்வளவு ஸ்போர்டிவ்வாக அடித்ததை எடுத்துக் கொண்டு கேலி செய்கிறான்?

ஆச்சரியத்தில் கண்கள் விரிய அவனைப் பார்த்தாள் வெண்ணிலா. அவனது ஸ்டைல் கண்ணாடியை மீறித் தெரிந்த குண்டு குண்டான கருவிழிகள், முன்புற நெற்றியில் அலட்சியமாய் விழுந்து புரளும் கேசம், அடர்ந்த முறுக்கேறிய மீசை. சிவப்பான அந்த முகத்தில் உணர்ச்சிகளை சடார் சடாரென மாற்றி தாண்டவமாடவிடும் அவனது அந்த லாவகம் எல்லாம் வியப்பில் ஆழ்த்திற்று. சூழ்நிலை மறந்து அவனையே உற்று நோக்கினாள். திரும்பவும், அவளைக் கிண்டல் செய்ய ராஜாவுக்கு வசதியாய் போயிற்று.

அடாடா...! என்ன... ஒரு பார்வை....? நன்றாக அப்படிப் பாருங்கள் அப்படியே என்னை, இதயத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... மிஸ் வெண்ணிலா... அழகான பெண்கள் பார்க்கப் பார்க்கத்தான் என் போன்ற ஆண்களும் அழகாய் மெருகேறுவார்களாம்.... என்னவோ உங்கள் புண்ணியத்தில் எனக்கு அது நடந்தால் சரி...?!

அவனது குறும்புச் சிரிப்பு அடக்க முடியாத புன்னகையாய் மாறிக் கொண்டது. ராஜா உள்ளி நகையாடுவது போல் சிரித்தான். வெண்ணிலா வெடுக்கென உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். ஒரு கணம் தான் கேலிப் பொருளாய் போய் விட்டதில் கோபம் பொங்கி முகத்தை சிவக்க வைத்து விட்டது.

ஸார்... அதில்லை... வந்து... குரலை அதிகரித்துப் பேசிப் பார்த்தாள்.

நந்தினி குடும்ப நாவல் ☐

ஆனால் அவனது கணீர் கணீரென்ற ஆண்குரலின் முன் அவனது மிருதுவான குரல் கொஞ்சமும் எடுபடவில்லை.

அதில்லை...? அப்படியென்றால் வேறு என்ன பார்வை? என்ன... அப்படியொரு கற்பனை...? ஒரு வேளை நான் அனைக்கச் சொன்னதும்... சினிமா படங்களில் காட்டுவது போல் என்னுடன் ஓடியாடி முத்தமிட்டு ரயட் ஆடும் சமாச்சாரங்களில் மனதை கவனத்தில் விட்டு விட்டீர்களா. சொல்லுங்கள் மிஸ் வெண்ணிலா?

அவனது பேச்சு அத்து மீறி செல்வது வெண்ணிலாவுக்கு மேலும் கோபத்தை அதிகப்படுத்தியது. அதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியாதவள் போல், சார் உங்களது அசிங்கமான கற்பனையைக் கொஞ்சம் நிறுத்துகிறீர்களா...? என்றாள் வெடுக்கென்று. பொங்கிய கோபத்தில் படபடவென மூச்சிழுத்து விம்மித் தாழும் விரைவான நெஞ்சுடன் பேசிய அவளைப் பார்த்து ராஜாவே கொஞ்சம் லேசாய் அதிர்த்து விட்டான்.

மறுகணமே அவனது குரலில் இரக்கம் கனிந்தது. ஐ... ஆம்... ஸாரி.....! என்றவன் சட்டென முகத்தை இயல்பாக்கிக் கொண்டு, மிஸ் வெண்ணிலா நீங்கள் கொஞ்சமும் பயப்படத் தேவையில்லை. வேலையாள் என்றாலும் மதிப்பு கொடுத்து மரியாதையுடன் பழகுவதையே நான் விரும்புகிறேன். நம் கம்பெனி பாலிஸியும் அதுதான்... முதலில் ஸ்டீட்டில் உட்காருங்கள் என்றான் சிரத்தையாய்.

தன்னை சீப்பாய் தெரு ரவுடி போல் அவள் நினைத்தது விடக் கூடாது என்ற ஜாக்கிரதையோடு சட்டென சுபாவத்தை மாற்றிக் கொண்ட அவனது கெட்டிக்காரத்தனத்தை ஒரு கணம் வியந்து விட்டு வெண்ணிலா உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஏ.ஸி. ரூமின் சன்னமாமன குளிரை மீறி அவளுள் ஒரு வித படபடப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. சட்டென்று ஏற்பட்ட உணர்வு மாற்றங்களில் அவளது ரோஜா இதழ்கள் படபடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. வந்தோம். வேலை பார்த்தோம். போனோம் என்றில்லாமல் வீண்

☐ அசிலா கோவிந்த்

பேச்சை வளர்ப்பானேன் என்ற எண்ணம் அசரீரியாய் அவளுள் உதயமாயிற்று.

மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் ஸார். என் தோள் மீது அப்படி கை வைத்ததும் துடித்து விட்டேன். அதற்கு.... ஸாரி சொல்லிவிட்டுப் போகவே உங்கள் ரூமிற்கு வந்தேன்... என்றவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல், மேலும் உங்களை இப்போதுதான் முதன் முதலாய் பார்க்கிறேன். நீங்கள்தான் முதலாளி என்றும் எனக்குத் தெரியாது... என்றாள் அப்பாவியாய்.

ராஜாவின் முகம் தூண்டிலுக்குக் கிடைத்த மீனாய் மாறிக் கொண்டது. ஒஹோ என்பது போல் புருவத்தை உயர்த்திக் கொண்டான்.

அப்படியானால்... முதலாளி என்று முன்பே உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால்.... அப்படி உங்கள் தோளில் கை வைக்க அனுமதித்திருப்பீர்கள் அப்படித்தானே...?

திரும்பவும் பழைய பாணியில் அவன் கிண்டலாய் விளையாட ஆரம்பித்ததும் வெண்ணிலாவுக்கு ஆத்திரம் பொங்கி விட்டது. என்னதான் இவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? பெண்கள் என்றால் இவனுக்கு அவ்வளவு கேலிப் பொருளாய் போய்விட்டதா.... அடி வாங்கியும் புத்தி வரவில்லையே? என்று வெகுண்டவளாய், கண்டிப்பாய் அடித்திருப்பேன் சார் என்றாள் அழுத்தத் திருத்தமாய்.

சார்.... நீங்கள் சம்பளம் கொடுக்கிறீர்கள். நாங்கள் வேலை செய்கிறோம். வேலையைச் சொல்ல வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. செய்ய வேண்டியது எங்கள் கடமை. நம் இருவருக்கும் உள்ள தொடர்பு அதுதான். அதை விட்டு நீங்கள் மீறுவதும் வேலை பார்ப்பவனை உரிமையோடு சொந்தம் கொண்டாட நினைப்பதும் என்றுமே ஆபத்துதான். பயங்கர விளைவுகளை உண்டாக்கக் கூடியததான். அதை இப்போதாவது நீங்கள் தெரிந்து கொள்வது நல்லது....

நந்தினி குடும்ப நாவல்

பிரசங்கம் போல் உரையாற்றி விட்டு அவன் முகக்குறிப்பை அறிய ஆவலாய்ப்ப பார்த்தாள். எந்தவித சலனமுமில்லாம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அவனது முகம். என்னதான் இவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்...? அப்படி தோளில் கை வைப்பது தவறு என்று உள்ளுக்குள் உணர்ந்து வருந்துகிறானா... இல்லை திரும்பவும் நம்மை கேலிப் பொருளாக்க வார்த்தைகளைத் தேடுகிறானா...?

சித்தித்த வெண்ணிலா சட்டென வேறு கோணத்திற்குத் தாவினாள். ஆமாம்... நாம் அடித்தோமே. இவனுக்குக் கோபம் வரவில்லை? அடித்ததும் டக்கென ஒரு கணம் சிவந்து ஒரு முறை முறைத்தானே. அந்த கடுமையான பார்வையை மறைக்க முடியுமா? அந்தக் கோபம் எங்கே போயிற்று? தன்னிடம் சம்பளம் வாங்கும் பணியாளர் ஒருத்தி அடித்து விட்டதை சகித்துக் கொள்ள ஒருவருக்கு எவ்வளவு பக்குவம் வேண்டும். இந்த இளவயதில் அவ்வளவு பக்கும் இவனுக்கு வந்து விட்டதா? நாம் அடித்து விட்டதை சகித்துக் கொண்டு... எப்படி இயல்பாய் பேசி கேலி செய்ய முடிகிறது.... ஒருவேளை வெளிநாடு எல்லாம் சென்றிருக்கிறான்... பெரிய படிப்பெல்லாம் படித்திருக்கிறான். பிசினஸ் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன், கம்பெனி மேனேஜிங், லேபர் டிவிங்ஸ் எத்தனையோ விதமான வகுப்புகள் இருக்கின்றன. அதெல்லாம் இவன் படித்திருக்கலாம். இப்படிப் பக்குவப்பட்டிருக்கலாம்.... மனதளவில் உயர்ந்திருக்கலாம்....

வெண்ணிலா தனக்குத்தானே அந்தமுடிவிற்கு வந்து நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவன் கண்கள் விரிய அவளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னும் உங்கள் கேள்விக்கு விடை கிடைக்க வில்லை அப்படித்தானே... வெண்ணிலா...?

கேள்வியா...?

ஆம்.... நாம் ஒங்கி செவிட்டில் அடித்தோம்.... இவன் என்னவென்றால்... கொஞ்சம்கூட சொரணையே இல்லாமல் சிரித்து சிரித்துப் பேசுகிறானே என்ற கேள்வி...

இம்முறை வெண்ணிலா தப்ப விரும்பவில்லை. அவன் யுகம்சரி என்பதற்கு அடையாளமாய் வேகமாய் தலையசைத்தான்.

அதற்கு.... காரணம் இருக்கிறது... என்றபடி பெரிய புதிரை விடுவிப்பது போல் இழுத்து மூச்சு விட்டுக் கொண்டான் ராஜா.

எல்லாம்... ஒரு வித கற்பு.... சைக்காலஜிதான்.. உங்களுக்குப் புரியும்படி சொல்கிறேன். இதுவரையாரிடமும் இந்த ரகசியத்தைச் சொல்லியதில்லை....

பீடிகையுடன் பேசி அத்தனை பற்களையும் காட்டி அழகாய் ஓத் பேஸ்ட் விளம்பரம்போல் சிரித்தவனைப் புதிருடன் நோக்கினான் வெண்ணிலா. அந்த நிமிடத்திலும் அவனது முகத்தில் ஒரு வசைக் களை மற்றவர்களை சுலபமாய் கவர்ந்து விடும் அழகுச் சிரிப்பு இருப்பதைக் கண்டு வியந்தான். மேலும் வியந்தவளாய், கற்பு சைக்காலஜியா? என்று உதடுகளுக்குள் முணுமுணுத்தான்.

கற்பு சைக்காலஜிதான்! பொதுவாய்... நம் கம்பெனியில் வேலை பார்க்கும். புதிதாய் வேலைக்குச் சேரும் இளம் அழகான பெண்களை இப்படி தோளில் இடுப்பில் கை வைத்துப் பேசி பார்ப்பது... பரிசோதித்துப் பார்ப்பது... என்னுடைய வழக்கம்.... நிறைய பேர்களிடம் தோளில் கை வித்துப் பேசியிருக்கிறேன். யாரும் என்னை எதிர்த்ததில்லை. கை ஒங்க அடித்ததில்லை. உடனே நானும் அந்த முடிவிற்கு வந்து விடுவேன்...

வெண்ணிலாவால் அடக்க முடியவில்லை. என்ன முடிவு சார்? என்றான் அவசர அவசரமாய்.

இவைகள்.... இந்தப்பெண்கள் எல்லாம்... கலியுக கற்புக் கரசிகள். நாம் கூப்பிட்டால் உடனே படுக்கைக்கு வர துடிக்கும் தயார்

நந்தினி குடும்ப நாவல்

ரகங்கள்.... என்று.... ஆனால்... நீங்கள்... கொஞ்சம்... மாறுபட்ட... ரகம்... நிதானமாய் பேசியவன் அவன் கண்களை ஊடுருவவது போல் பார்த்துக் கொண்டே, ம்ம்.... ம்... எதற்கும்... நான் இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை வைத்து ஒரு முடிவு எடுக்கப் போவதில்லை. இன்னும் நாட்கள் இருக்கிறதே. பார்ப்போம். என் பரிசோதனையில் யாருக்கு வெற்றி கிட்டுகிறது என்று பார்த்து விடுவோம்.... ஆனால் ஒன்ற எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.... எல்லாப் பெண்களும் ஒரே குட்டையில் ஊறிய.... பழைய மட்டைகள் தான். அதில் என் நினைப்பு கொஞ்சமும் பொய்த்ததில்லை.... என்றாவது ஒரு நாள் நீங்கள்.... கூட என் படுக்கைக்கு வரத்தயாராகலாம். யார் கண்டது?

சர்வ சாதாரணமாய் ராஜா பேசி விட்டு ஓய வெண்ணிலா நெருப்புக் கனலாய் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தான். அரிசிப் பற்களை வேகமாய் அழுத்திக் கடித்துக் கொண்டான். எவ்வளவு சீப்பாய் இளக்காரமாய் எடைபோட்டு விட்டான். அவனைப் பொறுத்த வரையில்... நான் கூட ஒரு நாள் அவன் படுக்கைக்கு வந்து விடுவேனாம் இதைவி வேறு கேவலம் உண்டோ? என்ன திமிர் இவனுக்கு? பெண் என்றால், வேலை பார்ப்பவன் என்றால்... அவனது அகராதியில் படுக்கிற கேஸ் என்று எழுதிவைத்திருக்கிறானோ.... இவனை சும்மா விடக்கூடாது. நாக்கைப் பிடுங்குகிற மாதிரி நாலு கேள்வி கேட்டு இவனது கோணல் புத்தியை சரி பண்ண வேண்டும்.

வெண்ணிலா ஆவேசமாய் ஆங்காரமாய் ஏதேதோ நினைத்து தயார் செய்து கொண்டு பேச முயற்சிக்கவும், ராஜாவின் பளபள மேஜையிலிருந்து சிவப்பு டெலிபோன் கிணுகிணுக்கவும் சரியாயிருந்தது.

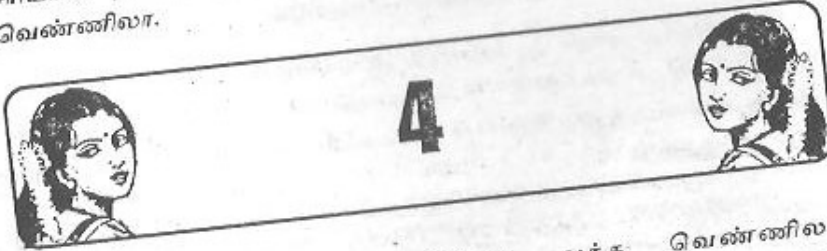
அவனை நோக்கி அவசரமாய் கை உயர்த்தி பேசாமல் இருக்கும்படி சைகை செய்து விட்டு ராஜா ரிவேரை எடுத்தான். மும்முரமாய் ஏதோ அவன் பாட்டுக்குப் பேச... ஆரம்பித்தான்.

தமிழ் கோவில்த்

எல்லா பாயிண்டுகளையும் தயார் செய்து பட்டிமன்ற பேச்சை ஆரம்பிக்கும் போது... மைக் பிடுங்கப்பட்டது போல வெண்ணிலவா தவித்தாள். கை மருதாணி விரல்களைப் பிசைந்தவள் அவனையே முறைப்போடு பார்த்தாள்.

ராஜா தீவிரமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தவன் என்ன நினைத்தானோ டக்கென ரிவேரை ஒரு கணம் மூடிக்கொண்டு அவனைப் பார்த்தான். ஏன்... நிற்கிறீர்கள்... போகலாம்... போய் வேலையைப் பாருங்கள்... வேலை நேரத்தில் அனாவசிய பேச்சு வேண்டாம்...ம்ம்... போங்கள்....!

அதிகாரத் தோரணையில் சொல்லி கர்ஜித்தவன் சொல்லியபடியே அவளை விரட்டும் பார்வை பார்க்க... வெண்ணிலா அந்தக் கணத்தில் சப்தநாடி ஒடுங்கிவிட்டாள். முதலாளி புத்தியை காட்டுகிறான் என்ற ஆங்கார உணர்வு அவளை வெகுண்டு திமிறியெழச் செய்தது. ஆனாலும் அதற்கு இது இடமில்லை என்பதை சட்டென உணர்ந்தவள் போலியான பணிவுடன், சரி.. சார்... என்றபடி அகன்றாள். இவனுக்கு ஒரு கன்னத்தில் அடிபோதாது. மறு கன்னத்திலும் அடித்திருக்க வேண்டும். அடிக்காமல் விட்டு விட்டோமே...? பெயரைப் பார்... ராஜாவாம்... சரியான திமிர் ராஜா....! கறுவியபடி தன் ஸீட்டிற்கு வந்தாள் வெண்ணிலா.

மறுநாள் அலுவலகத்திற்கு வந்த வெண்ணிலா இறுக்கமாய்த்தான் இருந்தாள். யாரிடமும் அதிகம் பேசாமல் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருந்தவளை எம்.டி.ராஜா அழைத்தது ஆச்சரியப்படுத்தியது.

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

என்ன சார்...? என்றுபணிவுடன் நுழைந்தவளை,

என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.... நீ....? என்ற ஒருமையில் கோபமாய் வீசிய ராஜாவின் குரல் தாக்கிற்று.

அதிர்ந்து போய் பார்த்தாள்.

கோபச் சிகரமாய் அவளை எரித்து விடுவது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராஜா. அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன நடந்தது...? ஏன் இப்படி சிடுசிடுக்கிறான்? என்றபடி மேஜையில் பார்த்தவளுக்க சட்டென எல்லாம் புரிந்து விட்டது.

மேஜையின் மீது கம்பெனியின் முக்கியமான அக்கவுண்டிங் லெட்ஜர். கணக்கு வரவு செலவு வகையறாக்கள் அனைத்தும் அதில்தான் இருக்கும். ஒவ்வொரு முறை இன்கம் டாக்ஸ்: கணக்குகளை ஆடிட் செய்ய அந்த லெட்ஜரைத்தான் உபயோகித்து ரிப்போர்ட் தயாரிக்க வேண்டும். இன்று... திறந்து கிடக்கும் அந்த லெட்ஜர் முழுக்க... மை அபிஷேகத்தில் ப்ளா கலரில் மாறியிருந்தது. லெட்ஜரின் நடுவே அந்த பழைய மாடல் பேனா, வெண்ணிலா நேற்று மறந்து லெட்ஜரில் வைத்து விட்ட பேனா...!

ராஜா அந்தப் பேனாவை கையிலெடுத்தான். இது உன்னுடைய பேனா தானே...? என்றான் கடுமையாய்.

வெண்ணிலா பலியாடு போல் தலையாட்டினாள்.

பார்... அப்படி.. என்ன அவசரம் உனக்கு? லெட்ஜரில் எழுதிவிட்டு பேனாவையும் திறந்தபடியே அதனுடன் வைத்து யாராவது மூடுவார்களா? நீ மூடியிருக்கிறாய். லெட்ஜரின் அழுத்தத்தில் உன்னுடைய ஓட்டைப் பேனா ஒழுகி... லெட்ஜர் முழுக்க மை அபிஷேகம் செய்து விட்டது. எவ்வளவு முக்கியமான கணக்குகள் இதில் எழுதி வருகிறோம் என்று உனக்கத் தெரியாதா..? கொஞ்சம் கூடப் பொறுப்பில்லாமல் இப்படி நடந்து கொண்டாயே... உனக்கு வெட்கமாயில்லை....?

□ அக்ஷரா கோவிந்த்

நாக்கைப் பிடுங்குகிற மாதிரி ராஜா கேள்வி கேட்டான். வெண்ணிலாவால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. தவறு புரிந்தது. எவ்வளவு அசட்டையாய் இருந்து விட்டோம். நேற்று வேலை முடிந்து ஹாண்ட் பேக்கை குடைந்து பேனாவைத் தேடியபோதும் லெட்ஜரில் வைத்து விட்ட ஞாபகம் வரவில்லையே. எங்காவது கீழே விழுந்திருக்கும் என்று நினைத்தான்.

ஆனால்... அது... இப்படி... முழு பூசணிக்காயாய் லெட்ஜரில் ஒளிந்து.... லெட்ஜரை குளிப்பாட்டி.... தன் மானத்தை வாங்கி விட்டதே.... இப்போது.. என்ன செய்வது...?

வெண்ணிலாவால் நிமிரவே முடியவில்லை.

ராஜாவின் கோபமான அந்த முகத்தைப் பார்க்க திராணியற்றவளாய் தரை நோக்கி நனகு குனிந்து கொண்டாள். குற்றம் குறுகுறுத்தது. கண்ணீர்த் துளிகள் கண்களை நிறைத்தது. போதாக் குறைக்கு அவன் பேசிய பேச்சு. அந்தகோபமான வார்த்தைகள் சாகும்வரை மறக்க முடியாமல் போல் தோன்றியது. அப்படியே செயலற்றுப் போனவளாய் நின்றாள் வெண்ணிலா.

மதியம் நான்கு மணி இருக்கும்.

வெண்ணிலா வேலைகளை ஏறக்குறைய முடித்து விட்ட சமயம். அலுவலகப் பையன் அவளிடம் ஓடிவந்து, அம்மா, உங்களை முதலாளி வரச் சொன்னார்.... என்றான்.

வெண்ணிலா ஒன்றும் புரியாமல் எழுந்தாள். ராஜா எதற்கு கூப்பிடுகிறான்...? இன்னும் பாக்கி ஏதும் வைத்திருக்கிறானா...? அதான்.... காலையில் பேச வேண்டிய அனைத்தையும் ஏசித் தீர்த்து விட்டானே...? மின். எதற்கு....?

யோசனை தாக்க குமினுள் துழைந்தவளுக்கு அத்தனை பற்களையும் காட்டி அழகாய்ச் சிரித்தபடி இருந்த ராஜாவின் முகம் மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அதைக் காட்டிலும் அவளைப்

பார்த்ததும் காத்திருந்தவன் போல் ராஜாவும் ஸீட்டை விட்டு எழுந்து விட்டான்.

உட்காருங்கள் வெண்ணிலா... என்று இருக்கையைக் காட்ட வெண்ணிலாவும் பவ்யத்துடன் உட்கார்ந்து அவனது மனநிலையை படம்பிடிக்க முயன்றாள்.

அது புதிராயிருந்தது. வழக்கமான குமிழ்ச்சிரிப்புடன் ஆழமாய் அவளைப் பார்த்தவன் சட்டென சிந்தனை தாக்க முகபாவனைகளை மாற்றிக் கொண்டான். எல்லாவற்றையும் மீறிய ஈர்ப்பு ஒன்று கிளம்பி அவனை கண் கொட்டாமல் வெண்ணிலாவைப் பார்க்கச் செய்தது.

நான் காலையில் நடந்ததற்கு வருந்துகிறேன் வெண்ணிலா.... என்றான் மெல்லிய குரலில், அவனால் இவ்வளவு கனிவாகக் கூட பேச முடியுமா என்று வெண்ணிலா வியந்தாள். காந்தக் கண்களை விரித்து அவனையே பார்த்தாள். ராஜா சங்கடப்படுபவன் போல் நெளிந்து கொண்டான்.

காலையில் நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது. வந்த கோபத்தில் என்னவெல்லாமோ... ஏசிவிட்டேன். போதாக் குறைக்க மரியாதையை வேறு குறைத்து உங்களை நீ... நான் என்று ஒருமையில் விரட்டி விட்டேன்.

அவன் நிஜமாகவே வருந்துவது போலப் பேசினான். வெண்ணிலாவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை பேசுவது அவன் தானா என்ற சந்தேகமே வந்து விட்டது. அவன் ஒருமையில் திட்டியதைக் கூட அவள் மறந்திருந்தாள். இப்போது அவன் சொல்லும் போதுதான் ஞாபகத்திலே உறைத்தது. ராஜா அவளை ஆழமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

என் தந்தைஎனக்குத் தொழிலில் எவ்வளவோ கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள். வேலை பார்ப்பவர்களிடம் அதிகம் கோபத்தை காட்டக் கூடாது. கடுமையாகப் பேசக்கூடாது என்பது அவரது

☐ அகிலா கோவிந்த்

☐ நந்தினி குடும்ப நாவல்

கட்டளையும் கூட. அதையும் மீறி நான் பேசிவிட்டேன். அதற்காக உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஸ்கூல் பையன் போல் பவ்யமாய் பேசும் அவனைக் கண் கொட்டாமல் வெண்ணிலா பார்த்தாள்.

ராஜா கனைத்துக் கொண்டு சுதாரிப்பானான். வெண்ணிலா உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்... என்றான்.

கேளுங்கள்.... சார்....

நீங்கள்.... தனியாய்... பெண்கள் விடுதியில் தங்கி வேலைக்கு வருவதாய் கேள்விப்பட்டேன். உண்மைதானா?

உண்மைதான் சார்....

அப்படியானால்... நீங்கள்... நீங்கள்... வார்த்தைகளை நிறுத்தி தடுமாற்றமாய் பார்த்தான். வெண்ணிலாவுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

அனாதை இல்லை.... ஸழர்... அப்பா அம்மா... சொந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள். திருநெல்வேலிக்குப் பக்கத்தில் நாட்டரசன்பட்டி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அதுதான் என் சொந்த ஊர். ஆனால் நான் காலேஜ் புடித்ததெல்லாம் இங்கு சென்னையில்தான். என் மாமா ஒருவர் இங்கு ரயில்வேயில் குமாஸ்தாவாக பணிபுரிகிறார்கள்... அவர்கள் வீட்டில் தங்கிதான் படித்தேன். அவர்களுக்கு மேலும் சிரமம் கொடுக்கக் கூடாது என்று தான் இங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்ததும் ஹாஸ்டல் ஒன்றில் தங்கிக் கொண்டேன். கூடிய சீக்கிரம் வீடு ஒன்று பார்த்து ஊரிலிருக்கும் அப்பா, அம்மா இருவரையும் கூட்டி வந்து... என்னுடனே தங்க வைத்துக்கொள்ள ஆசை. அதற்குத்தான் நேரமும் சமயமும் வரட்டுமென காத்திருக்கிறேன் சார்....

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

விடாமல் அவள் சொல்லி முடித்ததும் அவனுள் ஆச்சரியம் அடங்கவில்லை. அப்படியானால்... நீங்கள் வீட்டில் ஒரே... பிள்ளைதானா...? வேறு உடன் பிறப்புகள் யாரும் கிடையாதா... வெண்ணிலா...? என்றான்.

ஆமாம்..... எதற்கு... கேட்டீர்கள்.... சார்...? என்றாள் ஆவலாய் அவன் முகக் குறிப்பை நோக்கியபட.ஷ

ராஜா அதற்கு இடங் கொடுக்காமல் தலையைக் குலுக்கி கொண்டான். ஒன்றுமில்லை.... சுமையாதான்... என்றான்.

அன்று அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தவளைப் புருவம் விரிய வரவேற்றாள் கவிதா. விஷயம் தெரியுமாடி? என்றாள்.

என்ன விஷயம்?

மினுக்குக்காரி வந்து விட்டாள்...

மினுக்குக்காரியா?

உனக்கு அவளைப் பற்றி தெரியாதல்லவா? அதனால் தான் சொல்கிறேன். அவள் பெயர் லலிதா. ஆனால் அலுவலகத்தில் அவளுக்கு நாங்கள் வைத்த பெயர். மினுக்குக்காரி. தனக்கிக் கலுக்கி நடப்பாள். கர்வம் பொங்க அலைவாள். நீ பார்க்கத்தான் போகிறாய்...?

யாரவள் கவிதா...? என்றாள் வெண்ணிலா.

காரியதரிசி...! நம் முதலாளி ராஜாவின் அந்தரங்க காரியதரிசி...! ஒரு மாதம் விடுப்பில் சென்றவள் இன்று தான்

□ அகிலா கோவிந்த்

வேலைக்குத் திரும்பியிருக்கிறாள். மகா கர்வக்காரி, முதலாளியையே தன்சேலை முடிப்பில் முடிந்து வைத்துக் கொண்டது போல்தான் பேசுவாள். நடந்து கொள்வாள்.... கவிதா சொல்லச் சொல்ல ஏதோ சோகச் செய்தியை கேட்டது போல் வெண்ணிலா முகம் மாறி விட்டது. நிஜமாவா... நிஜமாவாச் சொல்கிறாய்? என்றபடி அதிர்ச்சியுடன் வாயைப் பிளந்தாள்.

தனது அக்கவுண்டிங் செக்ஷனில் தீவிரமாய் இருந்த வெண்ணிலா, பணியாள் எம்.டி. அவளை அழைப்பதாய்ச் சொன்னதும் ராஜா ரூமை நோக்கி நடந்தாள். ரூம் கதவைத் திறந்து, உள்ளே நுழைந்ததுமே ஷாக் அடித்தது போலிருந்தது. லலிதாவும் இவளைப் பார்த்து விட்டாள். அவளுக்கும் அதிர்ச்சி, இரண்டு எதிர் துருவங்கள் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொண்டது போல் மின்னல், நீயா...? நீ தானா...? என்று இருவரு பார்வைகளும் மோதிக் கொண்டன. மறுகணமே இருவரது பார்வைகளும் மோதிக் கொண்டன. மறுகணமே இருவரது முகத்திலும் பார்க்கக் கூடாத ஒன்றைப் பார்த்து விட்ட அசுரையை, வெறுப்பு தோன்றி விட்டது. படாரென பார்வையை இழுத்து... முகத்தை சட்டென வேறு பக்கம் திருப்பி வைத்துக் கொள்ள... நடக்கும் மௌனப் போரை, கண்டு அதிசயித்து கவரஸ்யம் பொங்க ஸீட்டிலிருந்து எழுந்து விட்டான் ராஜா.

இருந்தும் அதைக் கொஞ்சமும் வெளிக்காட்டாதவனாய், உங்கள் இருவரையும் அறிமுகம் செய்யவில்லை.... செய்கிறேன் செய்யட்டுமா? என்றபடி, இது வெண்ணிலா புதுசாய் அக்கவுண்டிங் செக்ஷனில் சேர்ந்திருக்கும் செயலாளர்!...இது... லலிதா... என் அந்தரங்க... காரியதரிசி! அறிமுகம் செய்து வைத்ததும் வேறு வழியில்லாமல் புன்னகையைத் தவழவிட்டு, ஒப்புக்கு இருவரும் கை கூப்பிக் கொள்வதை ராஜா உன்னிப்பாய் கவனித்தான். இருவருக்கும் இடையே ஏதோ விஷயமிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன் அதை மேலும் ஊனடி விட்டு விளையாடும்

நந்தினி குடும்ப நாவல்

நோக்கத்தில் குறும்புத்தனம் பொங்க இருவரையும் பார்த்தான். ஒரு நிமிஷம் இருவரும் அப்படி சேர்ந்து பக்கத்தில் பக்கத்தில், நில்லுங்கள் பார்ப்போம்.... என்றான்.

இருவருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். வேறு வழி தோன்றாதவர்களாய் பக்கம் பக்கம் நின்றனர். வெண்ணிலா அப்போது தான் கடைக்கண்ணால் லேசாய் திரும்பி லலிதா என்று பெயரைச் சுருக்கிக் கொண்ட தனது கல்லூரி தோழி லலிதாகுமாரியைப் பார்த்தாள். வெண்ணிலா பார்ப்பதை உணர்ந்ததும் அவள் சட்டென தனது கொண்டைத் தலையை வெட்டிமறுபுறம் அலட்டலாய் திரும்பிக் கொண்டாள். வெண்ணிலாவுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. சரிதான் லலிதாகுமாரி மாறவே இல்லை. அதே அலட்டல். அதே உருட்டல். அவளது இந்த சுபாவத்திற்காகவே கல்லூரியில் அலட்டல் குமாரி என்றுதான் கேலியாய் கூப்பிடுவது வழக்கம். கவிதா அந்தரங்க காரியதரிசி லலிதா என்று சொன்னபோது கூட வெண்ணிலாவுக்குத் தன்னுடன் படித்த இந்த லலிதாகுமாரி ரூபகம் வரவில்லை. வேறு யாரோதான் இருக்கும் என்று நினைத்தாள். ஆனால்; யார்... கல்லூரி வாழ்க்கையில் முழுவதும் தன்னுடன் மோதிக் கொண்டு... வீண் வாதங்கள் செய்து கொண்டு.... பொறாமை பிடித்து அலைந்தாளோ... அவளே.... இன்று ராஜாவின் அந்தரங்க காரியதரிசியாய் இருக்கப் போகிறாள் என்பது அவள் கனவிலும் எதிர்பார்க்காது.

அந்த நாள்.... அவளுக்கு நன்றாக ரூபகமிருக்கிறது. கல்லூரியில் சேர்ந்த முதலாண்டில் முதல் வாரத்திலே அவர்களுக்குள் போட்டி வந்துவிட்டது. பிடிக்காமல் போய்விட்டது. அன்று கல்லூரியில் கீதா மிஸ் ஆங்கில இலக்கிய கிளாஸ் நடத்தியபோது ஏற்பட்ட சண்டைஅது, இலக்கியப் புகழ் பெற்ற தாமஸ் ஹார்டியின் காதல் காவியங்கள் பற்றிய உரையை மிஸ் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்க... மிஸ்ஸின் பேச்சை ஆர்வமாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வெண்ணிலா எழுந்து, தாமஸ் ஹார்டி தனது மேயர்

அகிலா கோவிந்த்

ஆஃப் கேஸ்டர் ஃபிரிட்ஜ் என்ற மற்றொரு நாவலில் கதாநாயகன் குடிபோதையில் தன் மனைவியை குதாட்டத்தில் இழப்பது போல் கதைப் பாங்கை அமைத்து பெண்ணினத்தைத் தாழ்த்தியுள்ளாரே....? என் தனக்கேற்பட்ட சந்தேகம் ஒன்றை வினவினாள். சீதா மிஸ் பதிலளிப்பதற்குள் முந்திரிக்கொட்டை போல் இந்த அலட்டல் லலிதாகுமாரி எழுந்தாள். கேலி பொங்க வெண்ணிலாவைப் பார்த்து, அப்போது... மதுவிலக்கு கிடையாது. இருந்திருந்தால் கதாநாயகன் குடித்திருக்க மாட்டார். குடிபோதையில் மனைவியை இழந்திருக்கவும் மாட்டார். என்று அசட்டுத்தனமான பதில் ஒன்றைக் கூறி மொத்த வகுப்பே சிரிப்பலையில் அதிர்ந்தது. வெண்ணிலாவுக்கு சரியான கோபம் வந்துவிட்டது. நாம் எவ்வளவு சீரியஸாகக் கேட்கிறோம்... இவள் என்னடாவென்றால் விளையாட்டுத்தனமாய் உளறுகிறாளே என்ற வேகத்தில், உனது முட்டாள்தனத்தை பாடத்தில் காட்டவேண்டாம் என்று கோபமாய் பதிலடி கொடுக்க... வகுப்பு முழுவதும் கேலியாய் லலிதாவைப் பார்த்தது. லலிதாவுக்கு ஒரே அவமானமாய்ப் போய்விட்டது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அன்று ஆரம்பித்தது வினை, அதற்குப் பின் இருவரும் எலியும் பூனையுமாய், கீரியும் பாம்புமாய் ஆகிவிட்டார்கள். உடை விஷயத்தில்.... விதவிதமாய் சேலைகள் உடுத்துவதிலிருந்து படிப்பு, பாட்டு, டான்ஸ் கிளாஸ் என்று அனைத்திலுமே இருவருக்கும் போட்டியான், வெண்ணிலா லலிதாவைப் போட்டியாய் எண்ணாவிட்டாலும், லலிதா அவளை சண்டைக்காரி போல், மட்டம் தட்ட சமயம் பார்த்து பொறாமை பிடித்து அலைந்தது வெண்ணிலாவுக்கு வருத்தத்தையே தந்தது. கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்த கடைசி நாள், கல்லூரியின் ஃபேர் வெல் டேயின்போது கூட வெண்ணிலாவே வலியப் போய் லலிதாவின் லலிதாவின் கைகளைப் பிடித்து அன்பாய் குலுக்கி, நடந்ததை மறந்து விடுவோம். நல்ல தோழிகளாகவே பிரிவோம் என்று கூறிய போது கைகளை உதறி முகத்தை ஒங்கி வெட்டி வெறுப்பாய் சென்றது இதே லலிதாகுமாரிதான்.

அவள்தான் இன்று இப்படி ராஜாவின் அந்தரங்க காரியதரிசியாய் இன்னமும் அதே அலட்டல் கூந்தரியலாய். விதி எப்படியெல்லாம் நம்மிடம் விளையாடுகிறது? என்று நினைத்து வியந்தபடி வெண்ணிலா தன்னைப் பார்த்து முகம் வெட்டி நின்ற லலிதாகுமாரியை இன்னும் நன்றாய்ப் பார்த்தாள்.

அவளைப் போலவே லலிதாவுக்குஅம் இருபது வயதுதான். முகத்தில் கொஞ்சம்சுருக்கம். லலிதாகுமாரி சிவப்பு இல்லாவிட்டாலும் நல்ல மாநிறம்தான். ஆனால் அதற்கு வெள்ளை அடிப்பது போல் முகத்தில் ஒரு வண்டி பவுடரை, ஸ்நோ க்ரீம்களை தடவி வைத்திருந்தாள். காதுகளில் ஊசலாடும் சாவிகள், லேட்டஸ்ட் பேஷனாம். போதாக் குறைக்கு கண் இமைப் பகுதியில் புருவங்களில் தடவப்பட்ட ரோஸ் நிற மினுமினுப்பு லோஷன், லோ ஹிப்பில் ஷிபான் லேரி. சினிமா நடிகை போல் கட்டாயம் தொப்புள் சுழி தெரிய வேண்டும் என்பதில் சிரத்தையெடுத்திருந்தாள்.முந்தானையை ஏறக்குறைய விலக்கியே விட்டிருந்தாள். கடன்காரி... உடம்பு தெரிய உடுத்திக் கொண்டு வருவதற்கு உடுத்தாமலே வந்து எல்லோரையும் மயக்கலாமே... என்று வெண்ணிலா பழித்துக் கொண்டு மறுபுறம் கோபமாய் திரும்பிக்கொண்டாள்.

அவள் திரும்பி... அதை உணர்ந்து சொல்லி வைத்தாற்போல் லலிதா திரும்பினாள். வெண்ணிலாவை அளவெடுத்தாள். சாதாரணமான மேக்கப் நெற்றியில் சின்னத் திலகம். பளீரென சிரிக்கும் உதடுகள். அழகாய் பின்னிய கூந்தலில் ஒற்றை ரோஜா, அமர்த்தலாய் உடம்பைத் தழுவி கண்களுக்குக் குளுமையாய் அடக்கமாய் பச்சை நிற காட்டன் லேரி ஒன்று. இயற்கையாகவே உடம்போடு ஒட்டி விட்ட நளினம், இதமான பெண்மை, அமைதியான அழகு இதெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க.... லலிதாவுக்கு ரொம்பவும் எரிச்சல் படுத்தியது. மேலும் வெண்ணிலாவைப் பார்த்து தனது வெந்த புண்ணில் வேல் ஏற்ற வேண்டாம் என்று

படாரென அவளும்வெட்டிக் கொண்டாள். அலட்டலாய் திரும்பிக் கொண்டாள்.

கண் முன் நடக்கும் அத்தனை கூத்தையும் திருவிழா கேளிக்கை போல் ராஜா ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் கூத்திற்கு மேலும் களை கட்ட விரும்பியவனாய் இருவரையும் பார்த்து, உங்களை எதற்கு சேர்ந்து நிறுச் சொன்னேன் தெரியுமா... உங்கள் இருவரில் யார் அழகு கண்டு பிடிக்கத்தான். சொல்லுங்கள், உங்களில் யார் அழகு....? என்றான் அடக்க முடியாத குறும்புச் சிரிப்புடன்.

6

ராஜா அவர்கள் இருவரையும் நிற்க வைத்து, யார் அழகு...? சொல்லுங்கள்! என்று குறும்பாய்கேட்டதுமே வெண்ணிலாவுக்குப் புரிந்து விட்டது. ராஜா கவனித்து விட்டான். அவர்கள் இருவருக்கும் ஏதோ ஒருவித ஊடல் இருப்பதை அறிந்து கொண்டான், அதான் இப்படிச் சீண்டி விளையாடுகிறான் என்று. அதனால் இந்த சூழ்நிலையில் இருந்து எப்படித் தப்புவது என்று யோசித்தான்.

ஆனால் லலிதாவோ இதையெல்லாம் அறியாதவளாய் அவளது மரமண்டைக்குப் புரியாதது போல் உடம்பை ஒருகுலுக்கு குலுக்கி சேலைத் தலைப்பையெல்லாம் சரிசெய்து கொண்டு பெரிய அழகு ராணி போல் இடுப்பை ஒடித்துப் போஸ் கொடுத்தாள். தன் அத்தனை பற்களையும் வெளியே காட்டி ராஜாவை நோக்கிச் சிரித்தாள்.

ராஜா... நீங்களே... சொல்லுங்கள்... யார் அழகு...? என்று கண் மிமிட்டினாள், நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டாள்.

லலிதா ஏதோ அழகுப் போட்டி நடப்பது போலவும் அதற்கு ராஜாவை நடுவராய் வைத்துத்தீர்ப்பு வழங்கும்படி பேசியதைக் கண்டதும் வெண்ணிலாவுக்கு குப்பென்றாகி விட்டது. சரிதான் இந்த அலட்டல் லலிதாவுக்கு என்றுதான் மூளை இருந்தது. அவன் சீண்டி விளையாடுகிறான் என்பதைக்கூட தெரிந்து கொள்ள முடியாதவளாய் உடம்பை இந்தக் குலுக்கு குலுக்கிறாளே...? என்று நினைத்தவள் ராஜா தன் காந்தக் கண்களால் தன்னையே ஊடுருவது போல் மேலிருந்து கீழ்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டுவிட்டாள். ராஜா உங்களில் யார் அழகு என்பதைச் சொல்லப் போகிறேன் என்பது போல் இருவரையும் உருட்ட உருட்டப் பார்த்தவன், சொல்லட்டுமா... சொல்லிவிட்டுமா...? என்றபடி இருவரையும் ஆழம் விடுவது போல் பார்த்தான். வெண்ணிலாவால் அதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லை. வேண்டாம் சார்... நீங்கள் செல்ல வேண்டாம். நானே... சொல்லி விடுகிறேன். எங்களில் லலிதாதான் அழகு! அழகு ராணி...! போதுமா...? என்றாள் படு அவசரத்துடன் ஒருவித படபடப்புடன்.

அவளுக்கு எங்கே, ராஜா தன் வாயால் லலிதாதான் அழகு... என்று சொல்லிவிடக் கூடாதே என்ற பயம், அப்படியொரு வார்த்தை அவன் வாயிலிருந்து வந்து விட்டால்... அதை வாழ்நாள் முழுவதும் அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது போல் கூட வெண்ணிலாவுக்குத் தோன்றிற்று. அதனாலே முந்திக் கொண்டாள். அவன் ராஜா யார் அழகு என்பதைச் சொல்லுவதற்குள் தானே முந்திக் கொண்டு அழகு ராணி பட்டத்திற்காக தலைவிரித்தாடும் இந்த அலட்டல் லலிதாவுக்கு அந்தஅழகு கிரீடத்தை சூட்டி விட்டால் பிரச்சினை தீர்ந்து விடும் அல்லவா...? அப்படியே சூட்டி விட்டாள். ஆனால் கர்வக்காரி லலிதாவுக்கு அதெல்லாம் தெரிந்தால்தானே...? அவள் நிஜமாகவே நம்பி விட்டாள். தனது மேக்கப் மற்றும் மினுக்கு சமாச்சாரங்களுக்கு முன் வெண்ணிலாவின்இயற்கையான அழகு எடுபடாது என்ற அபா

தம்பிக்கை அவளுக்கு. கர்வமான முகத்தை மேலும் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள். சந்தோஷத்தில் வெடித்து விடும் போல் அது இருந்தது. இதையெல்லாம் கண்ட வெண்ணிலாவுக்குத்திரும்பவும் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அடக்க முடியாமல் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். ராஜாவும் லலிதாவின் செய்கை எல்லாவற்றையும் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் சிரிப்பை ஆரம்பித்தான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒரு சேர சிரிப்பதைக் கண்டு லலிதா திடுக்கிட்டாள். ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்... நிஜமாகவே நான்தானே... அழகு...? என்றாள் அடங்காத அலட்டலுடன்.

ஆமாம்... ஆமாம்... நீதான்... அழகு...! சந்தேகமில்லை... அழகு ராணி... நீதான்...! என்றபடி ராஜா லலிதாவை நோக்கிச் சொல்லியவன் திரும்பி திடுக்கிட்ட வெண்ணிலாவைப் பார்த்து கேலி பொங்க, என்ன வெண்ணிலா நான் சொன்னது சரிதானே...? என்று கண் சிமிட்டலுடன் சொல்ல... வெண்ணிலா பயம் நீங்கிச் சிரித்தாள். லலிதாவும், இருவரும் தன்னைக் கேலிப் பொருளாய் ஆக்கிவிட்டதை கொஞ்சமும் உணராமல் நன்றி சொல்வது போல் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டாள்.

உண்மையைச் சொன்னதற்கு... ரொம்பவும் நன்றி ராஜா சார்...! என்றபடி திரும்பவும் ஒரு தனக்கு குலுக்கு நடைபோட்டு நடந்தவள் வெண்ணிலா பக்கம் வந்ததும் வேண்டுமென்றே ஒரு அலட்டல் வெட்டு வெட்டி அந்த சூமை விட்டு வெளியேறினாள்.

அவள் வெளியேறும்வரை சிரித்துக்கொண்டிருந்த ராஜாவும்வெண்ணிலாவும் லலிதா வெளியேறியதம் டக்கென சிரிப்பை நிறுத்தி விட்டனர். மௌனம் நிலவியது.

ஒருவரையொருவர் ஆழமாய் விழுங்கும் பார்வை பார்த்தனர்.

ராஜாவின் காந்தக் கண்களின் சக்தியைத் தாங்க முடியாதவளாய் முகம் சிவக்க வெண்ணிலா குனிந்து கொண்டாள். அவளை மேலும் குங்குமமாய்ச் சிவக்க வைத்தது ராஜாவின் குரல்.

வெண்ணிலா நிஜமாகவே சொல்கிறேன்... அழகு நீதான்... பேரழகி நீதான்...! என்றான் மெலிதாய் தேன் தடவிய குரலில். ராஜா நிதானமாய்ச் சொன்னான். வெண்ணிலாவுக்கு ஜீவவ்வேன பறப்பது போல் இருந்தது. இருந்தும் காது கேளாதவன் போல் அவனது வார்த்தைகளைத் திரும்பவும் கேட்க விரும்புவளாய் என்ன... சொன்னீர்கள்.... சார்...? என்றான் அப்பாவி போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

ராஜா உடன் பதில் சொல்லவில்லை. குறுகுறுப்பு பொங்க அவனையே பார்த்தான். நான்... சொன்னது... கேட்கவில்லை... காதில்... விழவில்லை... அப்படித்தானே?

அவன் தனது காது கேளாது போல் நடித்ததைப் புரிந்து கொண்டான் என்பதை வெண்ணிலா உணர்ந்தாலும் நடிப்பைத் தொடர்ந்தவளாய், கேட்கவில்லை.... சார் என்றான் முகத்தைக்கேள்விக் குறியாக்கியபடி.

ராஜா மர்மமான கிரிப்பொன்றை உதிர விட்டவன், கேட்காவிட்டால் பரவாயில்லை. இப்போது வேண்டாம். இன்னொரு முறை சமயம் வரட்டும். சொல்கிறேன்... நீ... போகலாம்....! என்றான் வந்த கிரிப்பை அடக்கியபடி. அவன் தவிப்பை ரசித்துப் பார்த்தபடி.

அன்று காலையில் வந்ததில் இருந்தே வெண்ணிலாவுக்கு உற்சாகமாய் இருந்தது. ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஒரே குஷி. மனதில் இனம் புரியா உயர்வு. கவிதா அவனையே பார்த்துக் கண்டு பிடித்தவன் என்னடி விஷயம்....? என்றான்

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

எது...? என்று கேட்டவள் அவசரமாய், ஒன்றுமில்லை...! என்று அவளே பதிலும் சொல்லிக் கொண்டாள். கவிதா ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டவள், போகட்டும். மினுக்குக்காரியைப் பார்த்தாயா...? பேசினாயா...? என்றாள்.

ஓ....! என்றபடி வெண்ணிலா சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

கவிதா எனக்கு அவளை முன்பே தெரியும்...! என்றாள்.

முன்பே தெரியுமா....?

ஆம்...நானும்... அவளும் ஒரே கல்லூரியில்... ஒரே வகுப்பில்... ஒன்றாய்ப் படித்தவர்கள்.....

என்ன.... உன் கல்லூரித் தோழியா?

கல்லூரித் தோழிதான்! நான் அப்படித்தான் அவளை நினைக்கிறேன். எண்ணுகிறேன். ஆனால் அவள் தான் என்னை எதிரி போல் பாவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

புரியவில்லை....! என்ன சொல்கிறாய்... எதிரியாகவா....?

என்று வியந்த கவிதாவிடம் வெண்ணிலா கல்லூரி விவரங்களை, முன்பு அவர்களுக்குள் நடந்த சண்டைகளை விவரமாய்ச் சொல்லி முடித்தாள். என்னை அவளுடைய சண்டைக்காரி போல் எண்ணுவதே அவளது குறிக்கோள். இங்கும்அதை நிரூபித்து விட்டாள் கவிதா... என்றபடி ராஜாவின் சூமில் நடந்த அழகு ராணி போட்டியைப் பற்றியும் வெண்ணிலா விவரித்தாள்.

கவிதாவின் ஆச்சரியம் பன்மடங்காகியது. அப்படியானால் உனக்கு.... ரொம்பவும்ஆபத்து காத்திருக்கிறது வெண்ணிலா... என்றான் கவிதா வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

ஆபத்தா...? என்ன சொல்கிறாய் கவிதா...?

ஆபத்துதான்...! இந்த லலிதா நம் முதலாளி ராஜாவின்
அந்தரங்க காரியதரிசி மட்டுமல்ல. அந்தரங்கக் காதலியும்கூட!

வாழைப்பழத்தில் ஊசியாய் வார்த்தைகளைக் கவிதா
ஏத்தினாள்.

என்ன... அந்தரங்க... காதலியா? அழாதக் குறைய்க்
கேட்டாள் வெண்ணிலா. அவள் முகம் அப்படியே கூம்பி விட்டது.
அவள் சந்தோஷம்போன இடம் தெரியவில்லை. தலையில் இடி
விழுந்து விட் சோகத்தோடு இருந்தவளை மேலும் சோகமாக்கியது
கவிதாவின் வார்த்தைகள்.

காதலிதான்...! அதில் சந்தேகமில்லை... வெண்ணிலா!
என்றபடி கவிதா நீளமாய் மூச்சிழுத்துப் பிடித்தவள் தொடர்ந்து,

இந்த லலிதா வேலைக்குச் சேர்ந்தே மூன்றே மாதத்தில்
எப்படியோ நம் முதலாளியின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி
ஆகிவிட்டாள். அது முதல் அவள் போக்கே மாறி விட்டது. தினம்
விதவிதமாய் உடுத்தி வருவாள். கவர்ச்சி பொங்க பாதி உடம்பு
தெரியும்படி அலட்டலாய் அவளது அலங்காரம் இருக்கும். இது
போதாது நம் முதலாளிக்கு...? வெகுசனுவில் இவள் விரித்த
வலையில் விழுந்து விட்டார். இவளைக் காதலிக்க ஆரம்பித்து
விட்டார்....

நிஜமாகவா...? ராஜா காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டாரா...?

அடங்காத குரலில் கேட்டவளை அமர்த்தலாய்ப் பார்த்தாள்
கவிதா.

பிறகென்ன...? நானே... எத்தனையோ முறை
பார்த்திருக்கிறேன். மணிக்கணக்காய் பேசுவார்கள். சிரிப்பார்கள்.
சேர்ந்தே சினிமா நாடகம் என்று செல்வார்கள். ஒவ்வொரு முறையும்
ராஜாவே வலியப் போய் லலிதாவைத் தன் காரிலேற்றிக் கொண்டு
ஊர் சுற்றுவதைக் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறேன்.

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

அலுவலகப் பணியாளர், உங்களை எம்.டி. வரச்சொன்னார் அம்மா... என்றார்.

வெண்ணிலா சுதாரித்து முகத்தை கச்சிப்பால் துடைத்துக் கொண்டு பவ்யமாய் ராஜாவின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். நுழைந்தவளை... அவள் கண்ட முதல் காட்சியே முகம் கோண வைத்தது. ஸ்டைலான ராஜாவின் குஷன் சேருக்குப் பக்கத்தில் அவனுக்கு வெகு அருகில் அவனை இடிக்காத குறையாய் லலிதா! கொஞ்சம் விட்டால் அவன் மடியில் உட்கார்ந்து விடுவாள் போல் இருந்தது. சாகச்சாரி என்னமாய் மயக்கி விட்டான்? எவ்வளவு சுளுவாய்.... உடம்பைக் குலுக்கி மினுக்கி காரியத்தைச் சாதித்து விட்டான்...? இவளையெல்லாம் அப்படியே... கொண்டு போய்... கொடுக்கவும் உலையில் அல்லவா வீசியெறிய வேண்டும்... மின்னலாய் சினம் தாக்கக் கோப்பப்பட்டவள் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டு குனிந்து கொண்டாள். நான் ஏன் இப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும்...? யார் எப்படிப் போனால் எனக்கென்ன? யார் யாரைக் காதலித்தால் எனக்கென்ன...? நாம் நம் கடமையைச் செய்வோம்...! என்றபடி வெண்ணிலா நிமிர்ந்தவள், கூப்பிட்டவளா... சார்...? என்றாள் இயந்திர கதியாய் ராஜாவைப் பார்த்தபடி.

மனதில் பலவாறான எண்ணங்கள் ஓட ஆச்சரியமாகப் பார்த்தவளை அவனும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். அந்த ஆச்சரியத்தில் அவளை ரசித்துக் கொண்டே, வெண்ணிலா மறந்தே போய்விட்டது எதற்காக உங்களை அழைத்தேன்? என்றான் ரூபகமறதிக்காரன் போல்.

அவன் அப்படிச் சொன்னதும் வெண்ணிலாவுக்கு ஆத்திரம் பொங்கி விட்டது. கோவைப் பழமாய் சிவந்து விட்ட முகத்துடன் சின்ன மிஞ்சு உதடுகள் படபடக்க அவனைப் பார்த்தாள். அவளையறியாமல் வார்த்தைகள் வெளிவந்துவிட்டது. பக்கத்தில் காதலி இருந்தால்.... எல்லாம் மறந்துதான் போகும் சார்...! என்றான் அனல் பறக்கும் பெருமூச்சோடு.

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

உதடு துடித்துச் சொன்னவளை அடங்காத அதிசயத்துடன் பார்த்தான் ராஜா. ஓ...! என்றபடி வாய் பிளந்து விட்டான். அதுதானா... விஷயம்...? அதுதானா... சங்கதி...? அதற்குத்தான் இந்தக் கோபம்...? என்றெல்லாம் நினைப்புலு ஓட அவளையறியாமல் சிரிப்பு வந்து விட்டது. கடகடவெனச் சிரித்தான்.

அவன் அப்படிச் சிரிப்பதைப் பார்த்ததும் வெண்ணிலாவுக்கே சந்தேகம் வந்து விட்டது. ஒருவேளை லலிதா அவள் நினைப்பது போல் அவளது காதலி இல்லையோ? கவிதாதான் இருவர் பழக்கத்தை வைத்து காதலர்கள் என்று சொல்லிவிட்டாளோ? என்றெல்லாம் சந்தேகம் பொங்க அவன் மறுத்து விடுவானோ? என்ற நப்பாசையில் அவன் முகத்தையே ஆவலாய்ப் பார்த்தான்.

ராஜாவே, வெண்ணிலா, நீ... லலிதாவைத்தானே சொல்கிறாய். அவள்... என் காதலிதான்...! என்றான் அழுத்தந்திருத்தமான குரலில்.

8

அடுத்து வந்த ஒரு வாரம் வெண்ணிலாவின் போக்கே சரியில்லை. எதிலும் பற்றில்லாதவளாய் அலுவலகம் போனாள். வந்தாள். கூம்பிய மலராய் அவன் முகம் வாடிப் போய்விட்டது. அன்று அலுவலகத்தில் நுழைந்தவளை உடனடியாய் ராஜா அழைத்தான்.

ராஜா வெண்ணிலாவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே வைத்திருந்த பார்வையை விலக்காமலே சொன்னான்.

லலிதா நான் கட்டிக்கொள்ளப் போகிற காதலி அல்ல... என்று சொன்னதும் வார்த்தைகள் வெண்ணிலாவை ஒரு உலுக்கு உலுக்கி அவள் முகத்தில் திடீர்ப்பிரகாசம் ஒன்று தோன்றுவதைக் கூரந்து கவனித்தான். எனக்கு உன்னைத் தெரியும் நான் கண்டு

□ அகிலா கோவிந்த்

பிடித்துவிட்டேன்! என்கிற பூரண உணர்வு அவன் முகத்தில் சந்தோஷமாய் அரும்பத் தொடங்கியது.

இது எதுவும் புரியாதவளாய் வெண்ணிலா அவனை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தவன், என்ன சொல்கிறீர்கள் சார்? நம்ப முடியாதவளாய் கேட்டாள். ராஜா சிரித்தான். திரும்பவும் உறுதியான குரலில், லலிதா நான் கட்டிக் கொள்ளப் போகிற காதலி அல்ல. வெறும் பொழுது போக்கு காதலி... அவ்வளவுதான்! என்றான் பெரிய விளக்கம் கொடுத்தது போல்.

பொழுதுபோக்குக் காதலியா...?

ராஜா திரும்பி தலை சாய்ந்து படபடத்த கண்களுடன் தவிப்பாய் இருந்தவளைப் பார்த்தான். புரியும்படியே சொல்கிறேன்... வெண்ணிலா... நான் முன்பு ஒருமுறை அலுவலகப் பெண்களை... குறிப்பிட்டுப் பேசியது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா...? என்றான்.

ஞாபகம் இருக்கிறது... சார்... கலியுகக் கற்புக்கரசிகள் என்று பட்டமெல்லாம் வேறு கொடுத்தீர்களே....?

ரோம்பவும் சரி...! அதேதான்! கரெக்டான விஷயத்தை அவள் பிடித்து விட்டது போல் ராஜா மலர்ந்தவன்.

வெண்ணிலா நான் குறிப்பிட்ட இந்த கலியுகக் கற்புக்கரசிகள் ரகம்தான் இந்த லலிதா. அதனால்தான் காதல் செய்கிறேன். ஆனால் இந்தக் காதல் காதலாய்த்தான் இருக்கும். நிச்சயம் கல்யாணத்தில் போய் முடியாது... அது நிச்சயம் வெண்ணிலா....!

அப்படியானால்... லலிதாவை... காதலித்து கல்யாணம் செய்யாமல் ஏமாற்றப் போகிறீர்கள்... அப்படித்தானே? உரத்த குரலில் கேட்டவளைப் பார்த்து அடக்க முடியாமல் ராஜா சிரித்தான்.

ஆமாம் ஏமாற்றப் போகிறேன். காதலிப்பது போல், அவளைக் காதல் செய்வது போல் நடித்து, ஏமாற்றப் போகிறேன்....!

நந்தினி குடும்ப நாவல்

என்ற அவனது பதில் வெண்ணிலாவுக்கு ஆத்திரத்தைக் கொப்பியது.

எதற்கு.... சார்... இந்த நாடகம்? ஏன் இப்படி நீங்கள் நடக்க வேண்டும்? ஒரு கம்பெனியின் முதலாளி செய்கிற காரியமா இது...? துடித்துப் போய் கேட்டவுளை மேலே பேசவிடாது கைகளை உயர்த்தி அவசரமாய்த் தடுத்தான் ராஜா.

பொறு... பொறு... வெண்ணிலா...! என்றவன், நான் அப்படிச் செய்யக் காரணமிருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் ஒரு கதை இருக்கிறது... சமயம்... வரட்டும்... உன்னிடம் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்... இப்போது வேண்டாம்...! என்றபடி அவசரமாய் பேச்சை முடித்தான்.

கொஞ்ச நேரம் அமைதி காத்தவன், சரி.... வெண்ணிலா நீ... போகலாம்! என்றான் சர்வ சாதாரணமாய்.

வெண்ணிலாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒரு வித வித்தியாசமான சுழற்சி அவளை ஆட்கொண்டு விட்டது. குழப்பமாகவும் இருந்தது. எதையும் வெளிக்காட்டாதவளாய் சரி... சார்! என்று பயத்துடன் வெளிவந்தாள். இருக்கையில் வந்து உட்கார்ந்தவன் நிதானமாய் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

லலிதாவைக் காதலிப்பது போல் நடிக்கிறாராம்.... எவ்வளவு பெரிய விஷயம்...? எவ்வளவு பெரிய குற்றம்....? எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு அதற்கு ஒரு விளக்கம் வேறு கொடுக்கிறானே...? இவனை என்ன வகையில் சேர்ப்பது...? லலிதாவின் மேல் அவனுக்கு ஆசை இல்லையா? அவனைக் காதலிப்பது வெறும் நடிப்பா? இதில் எப்படி எந்த அர்த்தம் கொள்வது?

நினைத்து நினைத்து வெண்ணிலா குழம்பினாள். அவளுக்கு ராஜாவைப் பற்றி ராஜாவின் குணத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வர முடியவில்லை. ஒரு கணம் அவன் மீது அளவு கடந்த வெறுப்பு கூட தோன்றியது. மறுகணமே அவனது

அசிலா கோவிந்த்

குழிச்சிரிப்பும், காந்தமான பார்வையும் அந்த குறும்பான உற்சாகமும் மின்னலாய்த்தோன்றி அவளைத் தடுமாற வைத்தது. ஒருவேளை லலிதாவின் அகம்பாவ குணத்தை மினுக்குத்தனத்தை அடக்க இப்படிக் காதலப்பது போல் ராஜா நடிக்கலாமோ? என்று கூட எண்ணம் வந்தது. ஆனால் அதற்கு போயும் போயும் காதல் வழியையா காதல் வேஷத்தையா ராஜா போட வேண்டும்....? என்று நினைத்தாள்.

அன்று இரவு ருமிற்கு வந்தவளுக்கும் தூக்கம் வந்த பாடில்லை. நினைவலைகள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. ராஜாவின் காதல் செயல் அவளை ரொம்பவும் யோசிக்க வைத்தது. அவள் வாயாலே சொல்லிவிட்டான். லலிதாவை என்னவோ... எப்படியோ இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனால்... அவன்.... காதலிப்பது... காதலிக்க தேர்ந்தெடுத்திருப்பது லலிதாவைத்தானே...? ஏமாற்றப் போகிறேன் என்று சொன்னாலும்.... லலிதாவைத்தானே நினைத்து மனத்தில் இன்னொரு பெண்ணுக்கு இடம் கொடுத்து விட்ட பிறகு... அவனை.. நினைத்து... என்ன பயன்? அவனுக்காக மனதில்... கோட்டை கட்டி... காதலித்து.... அவனையே மணக்க நினைப்பது... எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்...? வெண்ணிலாவிலுள் வலுவாய் சில எண்ணங்கள் வலுப்பெற ஆரம்பித்தது. வெண்ணிலா தீர்மானமாய் ஒரு முடிவிற்கு வர ஆரம்பித்தாள்.

9

அடுத்த நாள் முதல் அலுவலகத்திற்கு வந்த வெண்ணிலா முற்றிலும் மாறியிருந்தாள். ராஜாவைச் சந்திப்பதை அவன் ருமிற்குச் செல்வதைக் கூடுமானவரை தவிர்த்தாள். போக வேண்டிய அவசியம் வந்தபோது கூட கவிதாவை அழைத்து, கொஞ்சம் வேலை

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

இருக்கிறது.... நீயே முதலாளியிடம் இந்த பைலை கொடுத்து விடேன்.... சொல்லி நழுவி விட்டாள். மூன்று நாட்கள் இப்படியே தொடர்ந்தது. ராஜாவும் வெண்ணிலாவின் இந்த அதிரடி நடவடிக்கையைப் புரிந்து கொண்டான். அவனும் அவளைச் சந்திக்க....அவளுடன் பேச எந்த வலுக்கட்டாயச் சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

லலிதா முன்பு போலவே மினுக்கிக் குலுக்கிக் கொண்டு நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த அலட்டல் கூடிய மாதிரியே தெர்ந்தது தவிர குறைந்த மாதிரி தெரியவில்லை. மேலும் முதலாளிக்கு தான் ரொம்ப நெருங்கியவளாய் இருப்பதாலோ என்னவோ வெண்ணிலாவுடனோ சக பெண் ஊழியர்களுடனோ பேசுவதைக் கௌரவக் குறைச்சலாய் கருதினாள். அதனாலே அவள் ரொண்டு வார்த்தைபேசினாலும் அதிகார தோரணையாய் ஆணவவக் கர்ஜனையாகத்தான் ஒலித்தது. வெண்ணிலாவுக்கு அவளை, அவள் பண்ணும் அலட்டல்களைப் பார்க்கும் போது அடக்க முடியாத சிரிப்புதான் வரும். மறுகணம் ராஜாவை காதலிக்கிறாள். அவன் இவளை ஏமாற்றப்போகிறான் என்ற எண்ணம் வந்து கழிவிடுகத்தையும் உண்டு பண்ணும். என்ன இருந்தாலும் லலிதா பாவம் தான் என்று எண்ணுவாள். அவள் அப்படி எண்ணிய மறுகணமே ராஜாவின் நினைப்பு அவளுள் வந்து விடும். அந்தக் குழிச் சிரிப்பு, காந்தக் கண்கள், குறும்புப் புன்னகை திரும்பத் திரும்ப அவளுள் தோன்றும். என்னையா மறக்க நினைக்கிறாய்? என்னையா ஒதுக்கப்பார்க்கிறாய்...? என்று அவள் நினைவலைகளைச் சீண்டும். கேலி பேசும் செய்வதறியாமல்... நினைப்புகளை மாற்ற முடியாமல் தவிக்க ஆரம்பித்தாள் வெண்ணிலா.

இரவு ஹாஸ்டல் வந்து படுத்தாலும் அதே கதைதான். அவள் மறந்திருந்தாலும் பக்கத்து ரூம் டிரான்ஸிஸ்டர்வழியாக இரவின் மடியில் பாடல் நிகழ்ச்சி ஒலித்து அவளைத் தவிக்க

□ அசிலா கோவிந்த்

வைத்துவிடும். நேற்று கூட இப்படித் தான்! கவலைகள் எல்லாம்
மறந்து படுத்தவளை அந்த டிரான்ஸிஸ்டர் பாடல் சீனடி விட்டது.

உன்னைக் காணாத... கண்ணும்... கண்ணல்ல... உன்னை...
எண்ணாத நெஞ்சம்... நெஞ்சல்ல....

நீ சொல்லாத சொல்லும்... சொல்லல்...ல....

நீயில்லாத.... நலானும்... நானல்ல!

சுசீலாவின் பிசிறில்லாத கம்பீர்குரல் அவள் இதயத்தைத்
துளைத்து ராஜாவை அவள் கண்களுக்குள் கொண்டு வந்து
விட்டது. அதற்குப் பின் பாட்டு ஒலித்து முடிந்து விட்டது. ஆனால்
வெண்ணிலா விடவில்லை.. அந்தப் பாட்டை அவளது உதடுகள்
முனுமுனுத்துக் கொண்டே இருந்தன. கண்களில்
அவளையறியாமலே நீர் கோர்த்துக் கொண்டு வழிய ஆரம்பித்தது.
எவ்வளவு நேரம் அப்படியிருந்தாள்.... எப்போது தூங்கிப் போனாள்.
என்று அவளுக்கே தெரியாது. காலையில் எழுந்ததும் லேசான
தலைவலியை உணர்ந்து இரவு தான் நெடுநேரம் தூங்கவில்லை
என்பது அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தயாராய் ஷெல்பில்
வைத்திருக்கும் தலைவலி மாத்திரையொன்றைப் போட்டவாறு
அலுவலகத்திற்குக் கிளம்ப ஆரம்பித்தாள்.

அலுவலகத்திலும் அவளால் முன்பு போல் ஈடுபாட்டுடன்
இருக்க முடியவில்லை. எதைப் பார்த்தாலும் எந்த வேலையைச்
செய்தாலும் ஒருவித எரிச்சல் உணர்வே அவளுள் ஏற்பட்டது.
முன்பு அவள் விரும்பிச் செய்தவைகள் எல்லாம் ரசித்துப்
பார்த்தவைகள் எல்லாம் எதிரான உணர்வுகளையே ஏற்படுத்தியது.
கவிதாவுடன் கூட வழக்கம் போல் அவளால் சரிவர பேசவில்லை.
கவனித்த கவிதாவும் பொறுக்க முடியாமல் கேட்டு விட்டாள்.

என்னடி.... ஆச்சு.... நிமர்ன்னு எதையோ பறிகொடுத்தவ
மாதிரி இருக்கிற...? என்றவளை, ஒன்று மில்லை! கவிதா, கொஞ்சம்
தலைவலி அவ்வளவுதான் என்று கூறிச் சிரித்து சமாளித்தாள்.

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

தொடர்ந்து ஒரு வாரம் ஓடியது. வெண்ணிலாவின் நிலைமையில் போக்கில் எந்தவித மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. மனதிற்குள் ஒன்றை நினைத்து வரத்தடப்படுவதும் வெளியே எதையும் காட்டாமல் இறுக்கமாய் இருப்பதுமாகவே கபாவத்தை வைத்திருந்தாள். ராஜாவை அவள் பார்த்துப் பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டது. எப்படியோ சந்தர்ப்பங்களையெல்லாம் வேண்டுமென்றே தவிர்த்து அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே கூடாது என்ற கொள்கையை சாதித்தும் விட்டாள். அதில் அவளுக்கு ஒரு ஆச்சரியமும் ஏற்பட்டது. நாம்தான் தவிர்த்து விட்டோம். ராஜாவாவது முயற்சித்திருக்கலாம் அல்லவா...? அவன் நினைத்தால்... சூபர்வைசிங் செய்வது போல் அவளது செக்ஷனுக்குவந்தால் போதும்.... எளிதில் அவனைப் பார்த்து விடலாம்.

ஆனால்... அவளும் முயற்சி செய்யவில்லையே? அவளைப் பார்க்க நினைக்கவில்லையே...? என்ற சந்தேகம் எழுந்து அவளுக்கு திடீர் வருத்தத்தையும் உண்டு பண்ணியது. நம்மை எப்ப பார்த்தாலும் அழகு! அழகு! என்று வாய்கிழியப் பேசிய ராஜா அசடு வழிந்ததெல்லாம் வெறும் வார்த்தைகள்தானா...?

அந்த மினுக்குக்காரி லலிதா முன்... என்னைப் பற்றிய நினைப்புகள் எல்லாம் மறந்து போயிற்றா...? என்ற கவலையும் அவளுள் அதிகமாகியது.

அவளது கவலைகளுக்கெல்லாம் சிகரம் வைப்பது போல் கவிதா விஷயமொன்றைப் போட்டு உடைத்தாள். உனக்கு விஷயம் தெரியும்தா வெண்ணிலா? என்றாள்.

என்ன கவிதா...?

நம்... முதலாளி ராஜா.... மிகினஸ் டீர் போயிருக்கிறார்... வர... இன்னும் இருபது நாள் ஆகுமாம். அதனால் தான் நம் அலட்டல் லலிதாவுக்கு வேலையில்லை. பாவம்... அவள் தவிப்பால்

நந்தினி குடும்ப நாவல் ☐

என்னமாய் வாடியிருக்கிறது பார்...! சொன்ன கவிதா விஷயத்தைக் கேட்டு டக்கெனவாடும் வெண்ணிலாவின் முகத்தைக் கவனிக்கவில்லை. என்ன இறுபது நாளா..? பெருமூச்சு விட்டவள், பத்து நாளுக்கே... இவ்வளவு.... தவித்துப் போய் ஆடிவிட்டோம்...! பார்க்காமல் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம்! என்று நினைத்து பயந்தும் போனாள். கூடவே, ராஜா என்னை கட்டிய கணவனா நினைத்து உருகுவதற்கு, கண்கண்ட காதலனா பார்த்து மகிழ்வதற்கு....? என்ற சினமும் வந்தது. ஆனால் நாளாக நாளாக அவள் கோபம் போன இடம் தெரியவில்லை. அவனைப் பார்க்க மாட்டோமா என்ற ஏக்கம் அவளுள் அதிகமாயிற்று.

அவளது ஏக்கத்தை உள்ளூர இருந்த ஆசையை ராஜா சரியாய் புரிந்து கொண்டானோ... என்னவோ... டீர் முடிந்து அலுவலகம் திரும்பியவன் முதற்காரியமாய் அவளை ரூமிற்கு அழைத்தான். கண் விரித்து இமைக்க மறந்து பார்த்தவளை... அப்படியே இறுகக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான்.

10

ராஜா வந்ததும் வராததுமாய், முதற்காரியமாய், ரூமிற்கு வந்தவளை இறுகக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான்.. அவளது கைகள் மலைப் பாம்பாய் அவளைச் சுற்றி மேனியோடு இறுக்கின. வெண்ணிலாவும் அந்த அணைப்பில் ஒரு கணம் மெற்மறந்து போனாள். சுயநினைவு அற்றுப் போயிற்று. அழுது அடம் பிடித்த குழந்தைக்கு ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைத்து விட்டது போல் அவன் கரங்களில் தன்னிலை மறந்து துவண்டாள். ராஜாவும் விடவில்லை. அவளை அப்படியே அணைத்துத் தன்னோடு ஐக்கியப்படுத்தியவன்... அவள் மலர் முகத்தை நிமிர்த்தி முகம் வைத்து உரச ஆரம்பித்தான். அவளது உதடுகள் படபடக்கும்

☐ சுகீலா கோவிந்த்

அவளது ரோஜா இதழ்களைத் தேடி கண்டுபிடித்து முட்டதமிட்டு, பார்! என்னமாய் தவித்து விட்டாய்? என்று முணங்கவும் செய்தது.

அந்த அழுத்தமான முத்தத்தில் சிலிர்த்துப் போன வெண்ணிலாவுக்கு... அப்போதுதான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சுயநினைவு வர ஆரம்பித்தது. மெல்ல தன் உணர்வுக்குத் திரும்பியவள் திடுக்கிட்டும் போனாள். காதல் ரசம் சொட்டச் சொட்ட... இறுக்கமாய்... காதலன் அவணைப்பில்... மெய் மறந்து கொண்டு... அவன்... என்ன காதலனா...? சினமாய் எண்ணம் தோன்றியவளாய் சுதாரித்துக் கொண்டு மீண்டாள். அவளது கரங்களை விலக்கினாள். ராஜாவும் அவளது நினைவு திரும்பியதைக் கண்டு பிடிக்களைத் தளர்த்தியவன் உடனே அவளை வெளியே விட்டான். திகைத்து, கொஞ்சம் அவமானமும் கோபமமாய் பார்த்தவளை நோக்கி குறும்புச் சிரிப்பு சிரித்தான். உணர்ச்சிகளில் ஒருகணம் தன் வசம் இழந்து விட்டோமே... என்று அவள் தவித்து வருந்துவதை வெகுவாய் ரசித்தான். பின் மெல்லிய குரலில், வருந்தாதே வெண்ணிலா... நடந்தது எல்லாம் சரிதான்! என்று சமாதானமும் சொன்னான்.

எது... சரி... என்ன... இது நாகரிகம்...? இப்படியா... வேலை... பார்க்கும்... ஒருத்தியை... அணைத்துக் கொள்வது...? தட்டுத் தடுமாறிக் கேட்டவளைப் பார்த்துவிடாமல் சிரித்தான்.

வெண்ணிலா விடாது திரும்பவும் கேட்டு சினம் பொங்க பார்க்கவே... அவள் பக்கத்தில் வந்து நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கண்களை ஊடுருவினான்.

நான் வேறு யாரையும் அணைக்கவில்லை... என்... மனதில்... இடம் பிடித்திருப்பவளை... என் காதலியைத் தானே... அணைத்தேன்... இதில் தவறு ஒன்றும் இல்லையே...?

என்றான் சர்வ சாதாரணமாய்.

காதலி! என்று அவன் சொன்ன வார்த்தை வெண்ணிலாவுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. சினத்தையே அதகப்படுத்தியது. யார்... காதலி... நானா... நான் ஒன்றும் லலிதா... இல்லையே... உங்களை மினுக்கிக் குலுக்கிக் காதலிப்பதற்கு...? காதலித்து ஏமாறுவதற்கு?

வெண்ணிலா வெடுக்கென கொட்டுவது போல கேட்டாள். ஒரு கணம் தன் வசம் இழந்து அவன் கரங்களில் சிக்குண்டு விட்ட அவமான உணர்ச்சி. கோபமாய் மாறி அவளுள் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது. எரித்து விடுவது போல் தன்னைப் பார்த்தவளைக் கண்டு கொஞ்சமும் அசராமல் குழிச்சிரிப்பு சிரித்தான் ராஜா, ஓ...! அதுவா... சமாச்சாரம்...? லலிதா உனக்கு போட்டிக்காரி என்று நினைத்து பயந்து விட்டாய் அப்படித்தானே...? என்றவன் சட்டென முகம் மாறி அவள் பக்கம் வந்தான்.

எதேதோ உணர்ச்சிகளில் தவித்துக் கொண்டிருந்தவளின் தோள்களில் இரண்டு கரங்களையும் மாலைபோல் உறுதியாய் வைத்தான். வெண்ணிலா... நேராக... என்னை... என் கண்களைப் பார். நமக்குள் எந்தப் பாசாங்கும் வேண்டாம். சொல்...! என்னை... நீ விரும்புகிறாயா... இல்லையா...? எனக்கு உடன் பதில் தெரிந்தாக வேண்டும்... கொஞ்சம் அதிகாரத்துடன் ஆணித்தரமாய் அவன் குரல் ஒலித்தது.

வெண்ணிலா இதை எதிர்பார்க்காமல் ஒரு கணம் மேலும் தடுமாறிப்போனாள். யார்... யாரை... மனதிடில்... நினைத்து நினைத்து உருகி... உருகி... கனவு கண்டு காதல் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தானோ... அவனே கேட்கிறான்? உடன் பதில் அவனுக்கு வேண்டுமாம். எவ்வளவு துல்லியமாய் எடை போட்டிருக்கிறான்? என்ற வியப்பு அவளைத் திகைக்க வைத்தது. கூடவே லலிதாவின் ஞாபகம் அன்று இதே உதடுகள்தானே வார்த்தைகளை வீசியது. லலிதா எனது காதலிதான்... என்று அழுந்தச் சொல்லி கேலி பேசியது. பின்... எப்படி இன்று...? விளையாடுகிறானா? இப்படி காதல் கொள்வது... பெண்களுடன்? சேன்டி விளையாடுவது இவனுக்கு பொழுது போக்காய், ஆகிவிட்டதா? காதலியாய் லலிதா

சலித்துப் போனதும் காதலிக்க வேறு நபரை தேடுகிறானா? வண்டுபோல் வித விதமான மலர்களை நுகரத்துடிக்கும் ஏமாற்றுக்காரனா? வெண்ணிலா ஒவ்வொன்றாய் நினைத்துப் பார்த்து குழம்புவது கண்டு அவள் முகத்தில் அதிக குழப்ப ரேகைகள் ஓடுவது கண்டு ராஜா அழுத்தமாய் அவள் தோள்களைப் பற்றியுபடி இருந்தவன் டக்கென விடுவித்தான். எதையோ டக்கென யோசித்தவன் போல், உனது குழப்பம் புரிகிறது வெண்ணிலா...! என்றபடி. மேலும் தீவிரமாய் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் தோள்களை விடுவித்த விநாடியில்தான் வெண்ணிலா உணர்வுக்கு வந்து கோபமும் மூண்டாள். கட்டிய மனைவி போல் உரிமையாய் தொட்டுப் பேசி அதிகாரம் செய்து கொண்டு.... இவன் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? இவனது அதிகார கர்ஜனைக்கு அடங்கிப் போவார்கள் என்ற மமதையா...? சினம் கொண்டு பார்த்தவனை நோக்கம் புரிந்தது போல் சாந்தமாய்ப் பார்த்தான் ராஜா.

வெண்ணிலா... லலிதாவைப் பற்றிச் சொல்கிறேன், அவளை ஏமாற்றுவதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. பின்னணியில் ஒரு கதை இருக்கிறது... என்றெல்லாம் அன்று உள்ளிடம் சொல்லியிருந்தேன் அல்லவா....? அந்தக் கதையைச் சொல்வதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது. சொல்லட்டுமா...? என்றான் கனவி பொங்க.

வெண்ணிலா அடங்கும் நிலையில் இல்லை. சினம் குறையாதவளாய், தேவையில்லை சார், எனக்கு வேலை நிறைய இருக்கிறது வருகிறேன்! என்றபடி அவனை திகைக்க வைத்துவிட்டு விறுவிறுவென சூமிலிருந்து வெளியேறினாள். ராஜாவும் முதலில் திகைத்தவன் பிறகு ஏதோ தோன்றினவனாய் லலிதாவை அழைத்து வர பணியாளை அனுப்பினான்.

11

அன்று இரவு முழுவதும் வெண்ணிலா தூக்கம் வராமல் தவித்தாள். காரணம் சொல்லப் போகிறாராம். கதை சொல்லப் போகிறாராம். நல்ல கட்டுக்கதை! முணுமுணுத்துக் கொண்டவள் கோபம் விலகாமலே காலையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்த்தாள். ராஜா அவளது உள் மனதை, அவனை விரும்புவதை மிகச் சரியாய்க் கண்டு பிடித்து விட்டான் என்பதை உணர்ந்த போது அவமான உணர்ச்சி அவளுள் தலைதூக்கியது. நான் ஒரு கணம் அவனது இறுக்கமான அணைப்பில் அப்படியே மெய்மறந்து கட்டுண்டு போனேன்... என்ற அதிசயம் அவளைப் பிடிடத்து ஆட்டியது. எப்படி நான் சுய நினைவு இழந்து போனேன் என வியந்தாள்.

நினைக்கும்போதே அவளையறியாமல் ஒருவித வினோத உணர்வுகள் அவளுள் எழும்பிக் கொண்டன. ராஜா அவனது கரங்களால் வேகமாய் அவளது இடுப்பை வளைத்து அணைத்த சில நிமிடங்கள்மறுபடியும் தோன்றி அவளுள் சிலிர்ப்பு ஊட்டின. அந்தக் கணத்தில் வாழ்வே அவன்தான் என்பதுபோல் உருகி ஒரு கணம் எப்படி துவண்டுதான் போனான்? அவனும் விடாது மலரை இதழ் நோகாமல் முகர்வது போல் அவனை அப்படியே தன்னுடம்பால் தாங்கிக் கொண்டு எவ்வளவு மென்மையாய் உதடுகளால் அவளது சின்ன இதழ்களைத் தேடி முத்தமிட்டு.....

நினைத்துப் பார்த்தவளுக்குக் கன்னம் சிவந்து விட்டது. காதல் எவ்வளவு பெரிய மாயை? அந்த மாயையில் இருந்து.... இன்னும் நான் மீளவே இல்லையா...? காதலிப்பது... அதிலும்போயும் போய் ஓர் ஏமாற்றுக்காரனைக் காதலிப்பது எவ்வளவு பெரிய தவறு....? அவனை மனதில் வைத்து பூஜித்தது

எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்? லலிதா வரிசையில், ஏமாற்றுக்கார காதலிகளின் வரிசையில் என்னையும் ராஜா... சேர்த்து விட்டாரா...? அதனால்தான் இப்படி உரிமையாய் நடந்து கொண்டு.... நம்மை இப்படியெல்லாம் ஏமாற்றிக் கொண்டு.... கொதிப்பாய் யோசித்தவளுக்கு பேசாமல் வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு இனி ராஜாவின் முகத்திலே முழிக்க வாய்ப்பில்லாமல் சென்று விட்டால் என்ன என்று கூட தோன்றியது. மறுநாளே அந்த எண்ணம் தீவிரமாகியது. ராஜினாமா லெட்டர் கொடுக்கவும் வெண்ணிலா தீர்மானித்திருந்தாள்.

ஆனால் அன்று அலுவலகத்திற்குள் துழைந்தவள் கேள்விப்பட்ட விஷயம் மிகவும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. மினுக்குக்காரி லலிதா வேலையை விட்டுப் போய் விட்டாளாம். ராஜினாமா கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டாளாம். பக்கத்து ஷிப்பிங் கம்பெனி ஒன்றில் ஸ்டெனோவாக வேலைக்கும்சேர்ந்து விட்டாளாம். கவிதாதான் விஷயத்தைச் சொன்னாள். நம்ப முடியாமல் பார்த்த வெண்ணிலாவை, உண்மைதான்...! என்னிடம் இன்று காலை சொல்லிவிட்டுத்தான் சென்றாள். இந்த வேலை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையாம். ஷிப்பிங் கம்பெனி ஒன்றில் அதிக சம்பளம் தருவதாய் சொன்னார்களாம். அதனால் அங்கு வேலைக்குச் செல்லப் போகிறேன். என்றும் சொன்னாள். கவிதா முடித்ததும் வெண்ணிலாவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை.

ஏன்... லலிதாவுக்க... திடீரென்று என்ன... ஆச்ச...? ஏன்... மடிக்காமல்போயிற்று...?

வெண்ணிலாவின் கேள்விகளுக்குக் கவிதாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. உதடுகளைப் பிதுக்கினாள்.

வெண்ணிலா குழப்பமானாள். லலிதா... ஏன் திடீரென்று வேலையை விட வேண்டும்...? மேலும் அவள் சாதாரண பெண் அல்லவே... முதலாளியின் காதலியாயிற்றே...? அவளது... காதல் என்னவாயிற்று? ஒருவேளை ராஜா... நம்மிடம் சொன்னது போல்

நந்தினி குடும்ப நாவல்

லலிதாவிடம் நான் கட்டிக் கொள்ளப் போகிற காதலி அல்ல. என்று சொல்லியிருப்பாரோ...? அதனால்தான் லலிதா மனமுடைந்து வேலையை உதறி சென்று விட்டாளோ...? என்னதான் நடந்திருக்கும்?

விடை தெரியாமல் குழம்பியவளுக்கு அன்று மாலை விடை கிடைத்தது. அவளை ஏதோ ஒரு வேலைக்காக ராஜா ரூமிற்கு அழைத்தவன் வேலையைச் சொல்லி விட்டு கடைசியாய், வெண்ணிலா, விஷயம் தெரியுமா? லலிதா வேலையை விட்டுச் சென்று விட்டாள். உனக்கு.. போட்டி... ஒழிந்தது! என்றான் குறும்புச் சிரிப்புடன்.

வெண்ணிலாவும் சினம் எகிற அவனைப் பார்த்தாள். பழைய காதலி கசந்து விட்டாள். அவளை வெளியேற்றி விட்டால்... புதுசாய் காதலி பிடிக்க வசதியாய் இருக்கும். எல்லாம் உங்கள் கைங்கரியம் தான். எனக்குத் தெரியும்...!

அவள் குத்தலாய் பேசுவது கண்டு ராஜா அவசரமாய், இல்லை... லலிதா வேலையை விட்டுச் சென்றதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. நான் ஒரே ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன். அதுதான் அவளை அப்படி விரட்டிவிட்டது. என்ன பொய் லலிதாவிடம்சொன்னேன் தெரியுமா...?

ராஜா நிறுத்திவிட்டு வெண்ணிலாவின் முகத்தைப் பார்க்க. வெண்ணிலா வெறுப்பு பொங்க மறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ள... ராஜா விடாது அவனைப் பார்த்தவன், லலிதாவிடம் ஒரு பொய் சொன்னேன். கம்பெனிக்கு திடீரென ஏற்றுமதி விட்டதாகவும், இனி கம்பெனியே நிவாலாகி விட்டது மாதிரிதான், என்றும் யாருக்கும் சம்பளம் கொடுக்கக் கூட பணம் இல்லை. ஆனால் விஷயம் வெளியே தெரியக்கூடாது. பாங்க் லோன், கடன் கிடன்... என்று ஏதாவது வாங்கி சமாளிக்க முடியுமா என்று பார்க்கப்

சுகீரா கோவிந்த்

போகிறேன்... என்றும், வருத்தம் பொங்க லலிதா நம்புகிற மாதிரி பொய்யைச் சொன்னேன்....

நீங்கள் அப்படிச் சொன்னதும்... கிளிப்பிள்ளை போல் லலிதா அப்படியே நம்பி விட்டாள் அப்படித்தானே?

வெடுக்கென கேட்டவனை பார்த்து ராஜா அமைதியாய் சிரித்தவன், லலிதா முதலில் நம்பவில்லைதான். ஆனால் அவள் நம்புகிற மாதிரி சில லெட்டர்களை வாங்கி கணக்குகளை பேலன்ஸ் ஷீட்டுகளை, நான் போலியாய் தயார் செய்து வைத்திருந்தேன்? அதையெல்லாம் காட்டினேன். அவள் உடனே நம்பி விட்டாள். தன்னுடைய சுயரூபத்தையும் காட்டி விட்டாள்....

சுயரூபமா... அது... என்ன... அப்படி...? எதும் நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து விட்டாளா... லலிதா...? துடுக்காய் கேட்டவனை ராஜாவின் உறுதியான பேச்சு திகைப்பூட்டியது.

உண்மையில்.... லலிதாவுக்கு தேவை. பணம்தான்! பணக்காரனான ஒருவன்தான்! அதனால்தான் மினுக்கி குலுக்கி என்னை விரும்புவது போல் நடித்தான். நானும் அவளது குணத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டுதான் ஏமாற்றுக் காதலியாய் அவளை ஆக்கிக் கொண்டேன். ஆனால் கம்பெனி திவால்... நான் பணக்காரன் இல்லையென்பது போல் அவள் உணர்ந்ததும். இனி காதலியாய் நடித்து பிரயோஜனமில்லை. வேறு வழி பார்க்க வேண்டியதுதான் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டாள். அதனால்தான் உடனே வேலையை உதறி இன்னொரு கம்பெனியில் சேர்ந்து விட்டாள். என் யுகம் சரியானால் இந்நேரம் லலிதா அந்த ஷிப்பிங் கம்பெனி முதலாளியை மயக்கி தனது காதல் வலையை வீச ஆரம்பித்திருப்பாள். எனக்க அவளைப் பற்றி நன்கு தெரியும். மலர் விட்டு மலர் தாவும் வண்டுவின் குணம்தான் அவளுக்கு...!

நீண்ட பிரசங்கம் செய்த அவனைப் பார்த்து பழிப்பு காட்டிய வெண்ணிலா அவசரமாய், நீங்கள் மட்டும் என்ன.... பெரிய உத்தமராக்கும்? நீங்களும் வருகிற பெண்களையெல்லாம் காதலியாக்கி ஏமாற்றும் வல்லவர் தானே? ஒவ்வொரு மலராய் முகர்ந்து தேன் குடிக்கத்தானே. இந்த முதலாளிக் காதலன் வேஷம் போட்டிருக்கிறீர்கள்...?

வெண்ணிலாவின் பேச்சை அதற்கு மேல் பொறுக்க மாட்டாதவனாய், நி...று...த்து.... வெண்ணிலா...! என்றான் உரத்த குரலில், தொடரந்து, வெண்ணிலா உனக்கு எப்படி புரிய வைப்பதென்றே தெரியவில்லை உனக்க சில விஷயங்களைப் புரிய வைக்கத்தான்.... லலிதாவின் குணத்தை அறிய வைக்கத்தான் இப்படி ஒரு நாடகமிட்டு லலிதாவின் சுயரூபத்தைப் வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இனியும் ஒன்றும் புரியாதவள் போல் முட்டாள் தனமாய் ஏன் பேசுகிறாய்? ஏன் விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறாய்...? ஆதங்கமாய்க் கேட்டவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

ஆமாம்... ஆமாம்... நான் முட்டாள்தான்! எனக்கு ஒன்றும் புரியாதுதான்...! புரியாமலே போகட்டும். என்னை விடுங்கள். நான் போகிறேன்....! அவனை நோக்கி ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டாள் வெண்ணிலா. திரும்பி மடமடவென வெளியேறிப் போனவனை டக்கெனப் பிடித்து தன் பக்கம் இழுத்த ராஜா அவள் கண்களை அழுத்தமாய்ப் பார்த்தான். நில்... வெண்ணிலா.... நிஜமாகச் சொல்... என் மேல் உனக்கு ஆசையில்லை...? மனதுக்குள் நீ... என்னைக் காதலிக்கவில்லை...? சொல்... சொல் வெண்ணிலா...! அவளைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

இல்லை...! இல்லவே இல்லை...! படபடவென வார்த்தைகளை உதறிவிட்டு அவனிடமிருந்து மீண்டு வெண்ணிலா வெளியேறினாள். ராஜா திகைப்பு பொங்க யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

12

அதற்குப் பின் பத்து நாட்கள் எத்தவிதப் பிரச்சினையுமில்லாமல் கழிந்தது. வெண்ணிலா அவள் பாட்டுக்கு வந்தாள். வேலை பார்த்தாள். சென்று கொண்டிருந்தாள். ராஜாவும் அப்படியே.. அலுவலகத்திற்கு வருவது போவது தெரியாத அளவுக்கு வந்து சென்று கொண்டிருந்தான். ஊடலின் உச்சக்கட்டம் போல் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கவில்லை. கண்களால் பார்க்கக்கூட இல்லை. அதற்கான முயற்சியோ சந்தர்ப்பமோ... ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் தனிமையும் இரவு நேரங்களும் அவர்களைப் படாய் படுத்தியது. தூங்க விடாமல் சதி செய்தது. ஏங்கித் தவிக்க விட்டது. இருவருமே விராப்பாய் இருந்தாலும் முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைக்க முடியவில்லை. அவர்களையறியாமலே ஒருவரையொருவர் தேட ஆரம்பித்தார்கள். சந்தர்ப்பங்களை எதிர்பார்த்தார்கள்.

சந்தர்ப்பம் கவிதா உருவில் வந்தது.

அன்று கவிதா உடம்பு சரியில்லை என லீவு எடுத்துவிட அவள் பொறுப்பையும் சேர்த்து வெண்ணிலாவே கவனிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. கவிதா சரக்குகளை சரி பார்த்துப் பட்டியலிடும் டெலிவரி பிரிவல் இருந்து வந்தாள். அந்தப் பிரிவில் சரக்குகளைப் பட்டியலிட்டு உடனுக்கு உடன் எம்.டி. ரூமிற்குச் சென்று ஒப்புதலும் பெற வேண்டியிருக்கும். வெண்ணிலா கவிதாவின் லீவு காரணமாய் அந்தப் பிரிவில் இருந்ததால் அடிக்கடி ராஜாவின் ரூமிற்குச் சென்று அவனிடம் ஒப்புதல் பெற வேண்டிய நிர்பந்தம் ஏற்பட்டது. வெண்ணிலாவும் இயந்திரமாய் துழைந்து ஒன்றும் பேசாது அவன் கையெழுத்திட்டு கொடுப்பான். விறுவிறுவென அவனது ரூமை விட்டு வெளிவந்ததும், என்ன... திமிர்... நாம்தான் பேசவில்லை..... அவராவது ஒரு வார்த்தை

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

60

பேசியிருக்கலாம் அல்லவா...? என்றும் நினைப்பாள். அவனை ஒரு பக்கம் பார்க்க பாவமாகவும் இருந்தது. அவன் முகத்தில் பழைய துறுதுறுப்பான் உற்சாகம் இல்லாமல் ஒருவித கவலை இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஒருவேளை காதலி லலிதா பிரிந்து போய் விட்ட கவலையாய்க் கூட இருக்குமோ? என்று துடுக்காய் கூட நினைத்தாள். ஆனால் கொஞ்ச நேரத்தில் அவளது நினைப்பு மாறிவிட்டது.

அவனது முகத்தில் கவலையின் ரேகை அழுத்தமான கோடாய்த் தெரிந்தது. போதாக் குறைக்க ஜிரத்தைக் காட்டி கவிதா லீவு எடுத்திருந்தவன், ஜிரம் விடவில்லை. என்று லீவை பத்து நாளாய் உயர்த்திக் கொண்டாள். வெண்ணிலாவும் வழியில்லாது கவிதா ஸீட்டிலே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. தினம் தினம் ராஜாவைப் பார்க்கும் பாக்யம் இந்தப் பணியில்தானே இருக்கிறது என்று உள்ளூர சந்தோஷமாய்க் கூட அவளுக்கு இருந்தது. ஆனால் அவள் பார்த்த நான்கு தினங்களிலும் ராஜாவிடம் எந்த மாறுதலும் இல்லை. இயந்திரம் போல் வேலை பார்த்தான். அளவாய் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளே பேசினான். எதையோ பறிகொடுத்தவனைப் போல் முகத்தில் எப்போதும் ஒரு சோகத்தைத் தேக்கி வைத்திருந்தான்.

அடுத்த நந்தன் மாத நாவலில்

அகிலாகோவிந்த எழுதும்

“நீயும் நானும்
வேறல்ல!”

அட்டகாசமான நாவல்..! படிக்க தவறாதீர்கள்..!

61

□ அகிலா கோவிந்த

தொடர்ந்து, மலர்ந்து கிடந்தவனை அப்படி சோகமாய்ப் பார்க்க வெண்ணிலாவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. மனதைப் பாரமாக்கி மிழந்தது. அடக்க முடியாமல் அன்று அவளது சூமினுள் துழைந்தவள் வந்த வேலை முடிந்ததும், சார்... உங்களிடம் ஒன்று கேட்கலாமா...? கேட்டு விட்டாள்.

ராஜா நிமிர்ந்து புருவம் விரியப் பார்த்தவன்... கண்களில் கொண்டிருந்த ஆச்சர்யம் விலகாமலேவ, ம்... என்று தலையசைத்தான்.

நானும்... ஐந்தாறு தினங்களாக... உங்களைக் கவனித்து வருகிறேன்... எதையோ.... பறி கொடுத்தது போலவே சோகமாய் இருக்கிறீர்களே.... என்ன விஷயம் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா...? என்றபடி ஆவலாய் அவன் முகத்தை நோக்கினாள்.

ராஜா ஆழமாய் அவளைப் பார்த்தவன், நீ நினைப்பது சரிதான்... வெண்ணிலா! என்றபடி எழுந்து அவள் பக்கத்தில் வந்தான். உரிமையாய் அவளது கைகளையெடுத்து தன் கரங்களுடன் பிணைத்தவாறு அவளது கண்களை ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

வெண்ணிலாவுக்கும் அவள் கரங்களின் பிடியிலிருந்து கைகளை விலக்கத் தோன்றவில்லை. அந்தப் பிணைப்பை விரும்பியவளாய் அவளும் கண்கள் விரியப் பார்த்தாள்.

உனக்கு... நிஜமாகவே என்... மேல் அன்பும் அக்கறையும் இருக்கிறதா... வெண்ணிலா... மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தவன் அவள் கைகளை விடுவித்தவாறு நடந்து மேஜையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவளது முகம் சோகமாகியது.

வெண்ணிலா... நான் நம் லலிதாவிடம் விளையாட்டுக்குத்தான் சொன்னேன். கம்பெனி திவாலாகி விடும் என்று... ஆனால் நிஜமாகவே அப்படி நடந்து விடும் போல்... சந்தர்ப்பம்வந்து விட்டது....

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

என்ன..... சொல்கிறீர்கள் சார்...? என்றாள் வெண்ணிலா. முழுவதும் திடுக்கிட்டவாறு.

ஆமாம்... வெண்ணிலா... நாம்... வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்வோம் அல்லவா? அந்த வெளிநாட்டு கம்பெனி பிரதிநிதி இரண்டு தினங்களுக்கு முன் இங்கு வந்து என்னை சந்தித்தார். நாம் வர்த்தகம் செய்யும் முக்கியமான கம்பெனியின் முக்கியப் பிரதிநிதி அவர். அவர் தொடர்ந்து நமது பொருட்களை ஆர்டர் செய்து வெளிநாட்டில் விற்பதால்தான்... நமக்கு நல்ல லாபம் கிடைத்து வந்தது. அவருக்கு என்ன வந்ததோ... என்ன தோன்றியதோ... பொருள்கள் சப்ளை செய்யும் நமது காண்ட்ராக்ட்டை ரத்து செய்யப் போவதாகவும் வேறொரு கம்பெனியில் இதைவிட குறைந்த விலையில் பொருட்கள் கிடைப்பதால் அக்கம்பெனியில் ஆர்டருக்கான காண்ட்ராக்ட்டை ஏற்பாடு செய்யப் போவதாகவும் கூறிச் சென்று விட்டார். அதிலிருந்து எனக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. தலைவலியே வந்துவிட்டது. ஏனெனில் நமது உற்பத்தியின் பெரும்பங்கை அவர்தான் வாங்கி விற்பனை செய்கிறார். அவரை இழந்து விட்டால்... வெளிநாடு சென்று... நமது பொருட்களை தொடர்ந்து வாங்க.... புதுக்கம்பெனிகளை தேர்ந்தெடுத்து... ஆர்டர்கள் வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும்.... தற்போது உள்ள அவசர சூழ்நிலையில் அதெல்லாம் முடியாத காரியம்... அதனால் தான் பயமாய் இருக்கிறது. கம்பெனிக்கு, வெளிநாடுகளில் சரக்குகளை விற்க முடியாமல் முடங்கிப் போனால் நிறைய லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் நஷ்டமாகிவிடும். அப்படி நஷ்டமாகி விட்டால் கம்பெனியைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமல்.... மூட வேண்டி அவசியம் கூட வந்து விடும்.... அதனால் தான்... என்ன செய்வது என்று தெரியாமல்... திசைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....!

வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் ராஜா பேச... வெண்ணிலா வாய் மிளக்க அதிசயித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் நிஜமாகவா...

□ அகிலா கோவிந்த்

நிலைமாவா... சார்...? என்று நம்ப முடியாமல் கேட்டவனைப் பார்த்து ராஜா சோகமாய் தலையசைத்தான்.

வெண்ணிலாவுக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. அவளால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. என்ன சொல்ல... எப்படி அவனை ஆறுதல் படுத்த...? என்றெண்ணியவாறே வெளிவந்து விட்டாள். அன்று மாலை வேலை முடிந்து கிளம்பும்போது மணியைப் பார்த்தாள். மணி ஆறரை. கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் வேலை முடிந்து சென்றாயிற்று. அவளும் அலுவலக வாட்ச்மேனும் தான் எஞ்சியிருந்தார்கள். கிளம்பியவள் ராஜா ரூமில் லைட் எரிவது கண்டு திடுக்கிட்டாள். பொதுவாக வேலை முடிவதற்கு ஒரு சில மணிகளுக்கு முன்பே ராஜா கிளம்பிச் சென்று விடுவது வழக்கம். இன்று என்னவாயிற்று...? சந்தேகம் பொங்க ராஜாவின் ரூமினுள் நுழைந்தாள். அவள் கண்ட காட்சி அவளைத் திடுக்கிடவைத்தது.

ராஜா நெற்றியில் கை வைத்தபடி... முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் பிழிய ஒரே சோக மயத்தில் இருந்தான். எங்கே அழுது விடுவானோ என்று கூட வெண்ணிலாவுக்குப் பாவமாக இருந்தது. சா...ர் என்றாள் கனிவாய் மெதுவான குரலில். அவள் குரல்கேட்டதும் தான் ராஜா நிமிர்ந்து திடுக்கிட்டுப் பார்த்தவன் சோகம் விலகாமல் சிரித்தான்.

இன்னும் அதையே நினைத்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களா...? எல்லாம் சரியாகி விடும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது சார்.... என்றாள் உற்சாகத்தை வலிய குரலில் வரவழைத்துக் கொண்டபடி.

அவளது ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கண்டு நெகிழ்ந்து போனவனாய் ராஜா எழுந்து கொண்டவன், எனக்கும் கொஞ்ச நம்பிக்கை இருக்கிறது... வெண்ணிலா! திரும்பவும் அந்த வெளிநாட்டு பிரதிநிதியை சந்தித்து காண்ட்ராக்ட் விஷயமாய் பேச முடிவெடுத்திருக்கிறேன். அது பற்றித்தான் இப்போது தீவிரமாய்

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்... என்றபடி அவனும் தீவிரமாகி விட்டதையுணர்ந்து கிளம்ப ஆரம்பித்தான்.

இரு. வெண்ணிலா நானே உன்னை காரில் ட்ரப் செய்து விடுகிறேன்! என்று உரிமையுடன் ராஜா அழைத்த போது வெண்ணிலாவுக்குத் தட்ட முடியவில்லை. சம்மதித்தாள். காரின் முன் இருக்கையிலே ஏறிக்கொண்டாள். ராஜா எதுவும் பேசவில்லை. சாலையில் கவனம் வைத்தவாறு சிந்தனையுடனே ஓட்டினான். அவன் ஏதாவது பேசுவான் என நினைத்து அடிக்கடி ஆவலாய் அவன் முகத்தைப் பார்த்தவளுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. சிறிதுநேரம் அப்படித் தவித்தவள் அடக்க முடியாமல் கேட்டே விட்டாள். என்ன இப்போதெல்லாம் உங்களிடம் சிரிப்பையே பார்க்க முடியவில்லை. எப்பொழுதும் சீரியஸான முகத்துடன் ஏதோ சிந்தனையிலே இருக்கிறீர்களே? என்று கேட்டு விட ராஜா அவள் கேள்வியைக் கேட்டு தன்னை மறந்து ஒரு கணம் அடக்க முடியாமல் சிரித்து விட்டான். வெண்ணிலாவும் அவளது அந்த சிரிப்பில் மனமகிழ்ந்தவள் பாரம் விலகியவளாய் சிரித்தாள். அப்படி அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரு கணம் தங்களை மறந்து சிரிப்பதை... சாலையில் நின்று கொண்டிருந்த அந்த உருவத்தின் ஒரு ஜோடிக் கண்கள் பளீரென பார்த்து விட்டது.

13

அந்த ஒரு ஜோடிக் கண்கள் லலிதாவுக்குச் சொந்தமானவை. தற்செயலாய் சாலையில் நடந்து கொண்டிருந்தவள் திரும்பிப் பார்த்த போது அந்தக் காட்சி பட்டு விட்டது. ராஜாவும் வெண்ணிலாவும் அடக்க முடியாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்து சிரித்த காட்சி. அதைக் கண்டதும் ஜீரணிக்க முடியாமல் ஆணியடித்தாள் போல் அப்படியே நின்று விட்டாள் லலிதா.

□ அகிலா கோவிந்த்

பொறாமைத் தீயில் அவள் முகம் முழுவதும் பற்றி எரிந்தது. என்ன ஒரு இளிப்பு....? இந்த இளிப்பு இவர்களுக்குத் தேவையா? கம்பெனி நிவாலாகப் போகிறது என்று சொன்ன ராஜா கூட இந்த இளிப்பு இளித்துக் கொண்டு வெண்ணிலா முன் ஸீட்டில் எவ்வளவு நெருங்கி உட்கார்ந்திருக்கிறாள். இங்கு நடப்பதையெல்லாம் பார்த்ததால்... ஒரு வேளை...?

லலிதாவின் மூளை ஒரு கணம் கம்ப்யூட்டராய் மாறி பட்டபவென கணக்குகளைப் போட ஆரம்பித்தது. வெகு சீக்கிரமே அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது. ராஜா அவளை கம்பெனியிலிருந்து வெளியேற்றவே, கம்பெனி நிவாலாகி விட்டது என்று பொய் சொல்லியிருக்கிறான். அப்படி அவன் சொன்ன பொய்யை நம்பி லலிதா வெளியேறியதும் வெண்ணிலாவை அவள் இடத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டான். காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். வெண்ணிலாவும் வலைவீசி காதலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்! லலிதா அடக்க முடியாமல் நினைத்துப் பார்த்தாள். அவளுக்கே நெஞ்சே விம்மி விடும் போல் இருந்தது.

என்ன... என்னை ஏமாற்றி விட்டு ஒரு காதல் நாடகம் ஆடுகிறார்களோ...? நான் கம்மலா விடமாட்டேன். அதுவும் அந்த வெண்ணிலாவுக்கு ராஜா கிடைக்கவே கூடாது. கிடைக்கவும் விடமாட்டேன். இந்த லலிதா யார் என்று அவர்களுக்குக் காட்டுகிறேன்....

சினம் பொங்கத் தலையை விரித்துப் போடாத குறையாய் குளுரைத்துக் கொண்டாள் லலிதா. அவளுக்கு உடனடியாய் அவளது ஏரியாவில் பெரிய பிஸ்தாவாய் விளங்கும் கபாலி ரூபகம் வந்தது. கட்டை பீடி கபாலி என்றுதான் அவன் பிரசித்தம், கட்டைப் பீடியும் உயர்த்திக் கட்டிய லுங்கியுமாய் சாராய வாடை வீச உட்கார்ந்திருப்பான். அவனுக்குத் தேவை பணம்தான். பணம் கொடுத்து விட்டால் போதும். பிணம் போல் வாயைப் பிளந்து

காரியத்தை முடித்து விடுவான். லலிதா இறுக்க மாய் கறுவி தீர்மானமாய் முடிவெடுத்தாள். கபாலியை சந்தித்து தனது திட்டத்தை நிறைவேற்ற உறுதி கொண்டாள். கபாலியின் வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

வெண்ணிலா ரூமிற்கு வந்தவளுக்கு மனமே சரியில்லை. ராஜாவின் சோகமயமான முகம் திரும்பத் திரும்ப நினைவிற்கு வந்து அவளை பாடாய் படுத்தியது. எப்படி இருந்த முகம். எப்படி ஆகிவிட்டது என்றெல்லாம் வருந்தினாள். இந்தச் சூழ்நிலையில் நாம் வேறு அவருக்கு பக்கபலமாய் இல்லாமல் சண்டை போட்டுக் கொண்டோமே என்ற கவலையும் அவளை வாட்டியது. லலிதா மட்டும் ராஜாவின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடா விட்டால் எப்படி இருந்திருக்கும் என்றெல்லாம் அவளுள் நினைப்பு மாறியது. அன்று கடைசியாய் ராஜா தன்னிடம் கோபம் ; பொங்க கேட்டதை நினைத்துப் பார்த்தாள். சொல் வெண்ணிலா.... உனக்கு என்மேல் ஆசையில்லை...? என்னை... நீ... காதலிக்கவில்லை...? எவ்வளவு துல்லியமாய் கேட்டு விட்டார்...? அப்படி கேட்டதில் இருந்தே ஒரு விஷயம் புரிகிறது. அவரும் என்னை விரும்புகிறார். அந்த ஆதங்கத்தில்தானே அப்படி கேட்டிருக்க வேண்டும்...? ஒரு வேளை ராஜா நிஜமாய் என்னை விரும்புகிறாரா... இல்லை லலிதாவின் இடத்தை நிரப்பும் இன்னொரு ஏமாற்றுக் காதலியாய் என்னை நினைக்கிறாரா...? எதை நம்புவது. எப்படி ராஜா மேல் நம்பிக்கை கொள்வது....? திரும்பவும் ஒரு முடிவிற்கு வராதவளாய் குழம்ப ஆரம்பித்தாள் வெண்ணிலா.

மறுநாள் வழக்கம் போல் அலுவலகம் சென்றாள். இரண்டு நாட்கள் அப்படியே ஓடி விட்டது. ராஜாவும் கொஞ்சம் பாரம் குறைந்தது போல் தெளிச்சியாய் இருந்தான். வெண்ணிலாவைப் பார்த்ததும், வெண்ணிலா அந்த வெளிநாட்டு பிரதிநிதியிடம் விரிவாய் விளக்கமாய் பேசினேன். நம் கோரிக்கையை பரிசீலித்து

காண்ட்ராக்ட் கிடைக்கும்படிசெய்வதாக உறுதியும் கூறியிருக்கிறார். இனி நமக்கு பயமில்லை....! என்றவன், முக்கியமாக உனக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்... வெரி... வெரி... தாங்க்ஸ்... வெண்ணிலா...! முகம் முழுவதும் புன்னகை மலர் ராஜா சொன்னான்.

கேட்ட வெண்ணிலா கன்னம் சிவக்க பார்த்தவன், எனக்கு...எதுக்கு.... சார்..? நான் என்ன அப்படிச் செய்து விட்டேன்? அன்று கவலையில் ஒரே சோகமயமாய் நீங்கள் இருந்தீர்கள். ஆறுதலாய் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசினேன். அவ்வளவுதான்..! சொல்லியவாறு வெகுளி போல் சிரித்தாள்.

ராஜா அவளையே நேராய் பார்த்தவன் சிரிப்பு விலகாமல், வெண்ணிலா.... அவை வெறும் ஆறுதல் வார்த்தைகள்... இல்லை.. அதற்கு மேல் ஒன்று அதில்.... பின்னிப் பிணைந்து கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும்...?! என்றவாறு குறுகுறுப்புடன் அவனது பார்வை அவள் மீது செல்ல... வெண்ணிலா குனிந்து கொண்டாள். தன் சிவந்த முகத்தில் அப்படியா? அப்படியா சார்? என்று போலி வியப்பு காட்டி அங்கிருந்து அகலவும் செய்தாள்.

அன்று மாலை வழக்கம் போல் வேலை முடிந்து கிளம்பினாள். நேரம் ஆறு மணியைத் தொட்டிருந்தது. எல்லோரும் சென்று விட்டனர். ராஜா கூட ஏதோ மீட்டிங் இருப்பதாய் கூறி சீக்கிரமே சென்று விட்டான். வெண்ணிலா பஸ்ஸுக்கு ரொம்ப நேரம் காத்திருந்தவன் பஸ் வராமல் போகவே விடுவிறுவென நடக்க ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது அவள் எதிரே.... அசிங்கமாய் சிரித்தபடி கட்டைபீடி கபாலி தோன்றினான். நேராய்வெண்ணிலாவை குறி வைத்து நடக்க ஆரம்பித்தான் கபாலி.

14

வெண்ணிலா திடீரென தன் முன் தோன்றிய கபாலியைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். கபாலி அசிங்கமாய் இளித்தபடி அவளைப் பார்த்தான். நான் ராஜா சார் வீட்டிலே தோட்டக்காரனா வேலை பார்க்கேன். ராஜா சார் என்னை அனுப்பி வைச்சாங்க. உங்க பேரு தானே... வெண்ணிலா? என்றான் பவ்யமாய் உடம்பை நெளித்துக் கொண்டு.. லலிதா சொன்ன பெயர்களை மறக்காமல் சொல்லிவிட்ட திருப்தி அவன் முகத்திலி எதிரொளிக்க விகாரமான பற்கள் சிரிப்பதை அடக்க முடியாமல் தவித்தான். வெண்ணிலா ஒரு கணம் அவன் தோற்றத்தைக் கண்டு பயந்தவன் ராஜா சார் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஸ்விட்ச் தட்டியது போலப் புன்னகைத்து விட்டான்.

அப்படியா...? என்ன விஷயம்...? என்றாள் கொஞ்சமும் சிந்திக்க மறந்தவளாய்.

அவள் தன்னை நம்பி விட்டாள் என்பதை அறிந்ததும் கபாலிக்கு உற்சாகம் தாங்க முடியவில்லை. அந்த உற்சாக போதையில் வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறி, வந்து... வந்து... கம்பெனி விஷயமா...ஒரத்தர் பேச வந்திருக்காங்க... கூடப் பேசுணும்னு உங்களை ராஜா சார் உடனே கூட்டி வரச் சொன்னாங்க...! என்று சமாளித்தான்.

வெண்ணிலா அவன் நடிப்பைக் கொஞ்சமும் உணரவில்லை. கம்பெனி விஷயமாய் பேச வந்திருக்காங்க என்பதைக் கேட்டதும் அவளுக்கு ராஜா காண்ட்ராக்ட் விஷயமாய்ச் சொல்லிய

வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதியின் ஞாபகம் தான் வந்தது. ஒருவேளை அவரிடம் திரும்பவும் ராஜா பேச முயற்சித்து ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம். தானும் உடனிருந்தால் கம்பெனி பற்றிய சில புள்ளி விபரங்களை கணக்குகளை எடுத்துச் சொல்ல வசதியாயிருக்கும் என்று நினைத்திருக்கலாம். அதனால்தான் ராஜா தன்னை கூட்டி வரச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றும் உடனே நம்பிவிட்டான். வேறு எதையும் நினைத்துப் பாராதவளாய், எங்கே... ராஜா சார் இருக்காங்க...? என்று வினவ.... கபாலி வசமாய் மான் வலையில் சிக்கிவிட்ட சந்தோஷத்தில் இதோ... இங்கேதான்... பக்கத்து ஹோட்டல்லதான் ரூமில் பேசிகிட்டு இருக்காங்க....! என்றபடி வழிகாட்டி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போது கூட வெண்ணிலா... ராஜம... ஏன் ஹோட்டல் அறையில் சந்திக்க வேண்டும். அலுவலகத்தில் அல்லது வீட்டில் வைத்துதானே... பேசுவார் என்பதை நினைக்கவில்லை. பலி ஆடாய் அவனைத் தொடர்ந்தான். கபாலி சந்து பொந்தெல்லாம் தாண்டி அவனைக் கூட்டிப் போனான். வெண்ணிலாவும்..... கம்பெனி விஷயங்களில் என்னென்ன பேசுவது, எதையெல்லாம் கோடிட்டுக் காட்டுவது என்பதுபற்றிய சிந்தனையில் இருந்து விட்டான். கபாலி ஒரு மூன்றாம் தர ஹோட்டல் முன் நின்றான். இங்குதான் வாருங்கள். ரூம்மேலே இருக்கிறது! என்று அழைக்க... அப்போதுதான் வெண்ணிலாவுக்கு அந்த பாழடைந்த ஹோட்டலைப் பார்த்து லேசான சந்தேகம் துளிர்த்தது. ஹோட்டலைச் சுற்றி விடலை ஆசாமிகளின் நடமாட்டம் வேறு கண் கூடாய் தெரிந்தது. அட்டா... மு;ன மின் யோசிக்காமல் இவன் பேச்சை நம்பி வந்து விட்டோமே? போயும்... போயும்... இந்த ஹோட்டலிலா ராஜா பேசு வார்த்தை நடத்தப் போவார்? திகைத்துயோசித்தவன் என்ன செய்ய... இவனிடமிருந்து எப்படித் தப்பிக்க.... என்று விரைந்து சிந்தித்தான்... எதிரில் டெலிபோன் பூத் தென்பட... வெண்ணிலா பிரகாசமானான். வீட்டிற்கு வர லேட்டாகும் என்று தகவல் சொல்லி

வேண்டும் போன் செய்து சொல்லி விடகிறேன் என்று கபாலியிடம் சொல்லியவாறு டெலிபோன் பூத்தை நோக்கி நடந்தான். கபாலியும் மான் தன் வலையில் தன் ஏரியாவில் மாட்டி விட்டது. இனி... என்ன பயம் என்ற தைரியத்தில் தலையசைத்து பூத்தின் வெளிப்புறம் நின்று கொண்டான். வெண்ணிலா பூத்தின் கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தான். வயதான பெரியவர் ஒருவர் மூக்கு கண்ணாடி சரி செய்தபடி, எந்த நம்பர் டயல் செய்யணும்.... சொல்லுங்கம்மா... என்றார் மெல்லிய குரலில்.

வெண்ணிலா அவசர அவசரமாய் ஹாண்ட் பேக்கில் வைத்திருந்த சின்ன டயரி ஒன்றைத் தேடி எடுத்துப் புரட்டியவன் ராஜாவின் வீட்டு போன் நம்பரைக் கண்டு பிடித்துச் சொன்னான். பெரியவர் டயல் செய்தார். லைன் கிடைக்கவில்லை. திரும்பவும் டயல் செய்தார். திரும்பவும் லைன் கிடைக்காமல் அந்த எண் உபயோகத்திடில் இருப்பதாய் தகவல் வர... பெரியவர் லைன் கிடைக்கவில்லையம்மா என்று உதடுகளைப் பிதுக்கினார். வெண்ணிலாவுக்குப் பதட்டம் பரபரப்பு அதகமாகி விட்டது. என்ன செய்வதென்று திகைத்தான். கபாலியும் திடீரும்பித் திரும்பி கண்ணாடி வழியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அவன் பதட்டத்தைப் பார்த்ததும் சந்தேகப்பட்டு விட்டான். இனி தாமதித்தால் கிளி தப்பிவிடும்... ஆபத்து.. என்று அவன் மூளையில் அலாரம் அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

படபடவென பூத்தின் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தவன், வாருங்கள் லாட்ஜ் ரூமிலே டெலிபோன் இருக்கிறது.... அங்கிருந்து போன் பேசிக் கொள்ளலாம்! என்றபடி உரிமையாய் அவளது கரங்களைப் பற்றியவன் இழுத்துப் போகாத குறையாய் அவளை அழைத்துச் செல்ல... அந்த திடீர்... அதிர்ச்சியில் ஒரு

செவிட்டில் ஓங்கி அடிக்கவும் செய்தாள். வலியால் கன்னத்தைப் பிடித்து துடித்தவளை... ஏண்டி... நீயும்... ராஜாவும்... சேர்ந்து... என்னை ஏமாற்றி நாடகமா... ஆடினீர்கள்...? இருங்கள். இப்போது என்ன செய்கிறேன் பார்! என்று கறுவினாள். திரும்பி கபாலியைப் பார்த்தாள்.

கபாலி... இனி... நீ... வேலையைத்தொடங்கி விடலாம்... இவளை நன்றாக... துகர்ந்து விட்டு எங்காவது கூவத்தில் கொண்டு போய் வீசிவிடு! புரிகிறதா? என்றபடி சில நூறு ரூபாய் நோட்டுகளைக் கைப்பைக்குள் இருந்து அள்ளி கபாலியிடம் திணித்தாள். கபாலி அத்தனை பற்களையும் காட்டி கரும்பு தின்ன கிடைத்த கூலியை வாங்கிக் கொண்டான். நடப்பதைப் பார்த்த வெண்ணிலாவுக்கு மூர்ச்சையே வந்துவிடும் போல் இருந்தது. அடக்கமாட்டாதவளாய், ல...லி...தா... என்று... ஓங்கி... கத்தியவள், நீயெல்லாம் ஒரு பெண்ணா...? உனக்கு அப்படி... என்ன தீங்கு நடந்து விட்டது? ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்? கோபமாய் வெண்ணிலா வெடிக்க ஆரம்பிக்க.... லலிதாவின் ஆத்திரம் அதைக்கண்டு அடங்காமல் பன்மடங்காயிற்று. கண்களை உருட்டி, கோபம் கொப்பளிக்க வெண்ணிலாவைப் பார்த்தவள், கபாலி... இவளுக்கு இன்னும் திமிர் அடங்கவில்லை. இவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொள்...! என்று கபாலிக்குக் கட்டளையிட கபாலி இயந்திரமாகி வெண்ணிலாவின் கைகளுக்குப் பின்னுக்கு வளைத்து இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

கோழிக்குஞ்சு போல் சிக்கியிருந்த வெண்ணிலாவை பெரிய அரக்கி போல் அனைத்துப் பற்களையும் விளித்து அகோரமாய் லலிதா நெருங்கியவள், வெறி உடம்பு முழுவதும் பரவியவளாய் வெண்ணிலாவின் செவிட்டில் ஓங்கி படபடவென அடிக்க

ஆரம்பித்தாள். ஏற்கனவே இருந்த அதிர்ச்சி.... அடிவாங்கிய அதிர்ச்சி எல்லாம் சேர்ந்து கொள்ள.... வெண்ணிலா வலுவிறந்து அக்கணமே மயக்கமாகிப் போனாள்.

16

வெண்ணிலா கண் விழித்தபோது சூழ்நிலையே முற்றிலும் மாறியிருந்தது. தான் வலுவான தோள் ஒன்றில் முகம் புதைத்து மார்போடு ஒண்டிக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. மெல்ல மெல்ல சுய நினைவுக்கு வந்தவளாய்... நிமிர்ந்து தன்னைத் தாங்கியிருந்த கரங்களுக்கச் சொந்தக்காரனைப் பார்த்தாள். கனிவுப் பார்வையும் குறும்புச் சிரிப்புமாய்... அவளை அப்படியே வாரியனைத்து அவளது கூந்தலை மெல்ல வருடி விட்டபடி.... ராஜா.. அவளுக்குக் குழப்பம் அதிகமாகியது.

நீ... நீங்கள்.... நீங்களா...? எப்படி....? என்று திணறியவனை, திடுக்கிட்டவளைப் பார்த்து ஆழமாய் புன்னகைத்தவாறு மேலும் தன்னோடு இறுக்கியவன், எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். முதலில் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்...! என்றான் கிசுகிசுப்பாய்.

அப்பொழுதுதான் வெண்ணிலா முழு சுயநினைவுக்கு வந்தவளாய் தான் எங்கு இருக்கிறோம் என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அழகும் ஆடம்பரமும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த... ரூமின்.... நடுவே... பஞ்சுபோன்றிருதுவான படுக்கையில் புஷ்பம் போல் அவள் மிரண்டவனை பயப்படாதே... என் வீட்டில் என் ரூமில் தான் நீ இருக்கிறாய்... என்று ராஜா சாந்தமாய் பார்க்க நிம்மதி கொண்டாள்.

நந்தினி குடும்ப நாவல் □

என்ன நடந்தது... நான் எப்படி இங்கு வந்தேன்...? என்றவனை நீளமான பெருமூச்சுடன் ராஜா பார்த்தான்.

அது.... பெரிய கதை வெண்ணிலா... என்றவபடி ராஜா ஆரம்பித்தான். லலிதா உன்னை வெறி கொண்டு அடி அடியென்று அடித்ததும் நீ... அப்படியே அதிர்ச்சியில் மயக்கமாகி விட்டாய். லலிதாவுக்கு அப்படியும் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. கபாலியிடம் உன்னை சின்னா பின்னமாக்கி இரவோடு இரவாய் கூவத்தில் வீசும்படி. சொல்லிவிட்டு வெளியேறி விட்டாள். கபாலியும் கெட்ட எண்ணத்துடன் உன்னை நெருங்க ஆரம்பித்தான் அப்போதுதான் ரூம்கதவை நடைத்து சுதாநாயகன் போல் நான் வந்தேன். கபாலியை அடித்து துவைத்தேன். போலிகில் ஒப்படைத்தேன். உன்னைக் காப்பாற்றினேன்.?

நீங்கள்... நீங்கள்... எப்படி வந்தீர்கள்? உங்களுக்கு எப்படி நான் கபாலியிடம் சிக்கிக் கொண்டது தெரியும்...? ஆச்சரியமாய் கேட்டவனை அணைத்தபடி ராஜா சிரித்தான்.

எல்லாம்... உன்னால்தான்... அந்த பாழடைந்த லாட்ஜ்முன் இருந்த டெலிபோன் பூத் மூலம் என்னுடன் பேச முயன்றாயே.... அதனால்தான்! அந்த டெலிபோன் பூத் பெரியவர்தான் கபாலி உன்னை வலுக்கட்டாயமாய் அழைத்துச் செல்வதைப் பார்த்து உனக்கே ஏதோ ஆபத்து என்பதை புரிந்து கொண்டு... நீ... முயற்சித்த எனது போன் நம்பருக்கு தொடர்ந்து டயல் செய்து என்னிடம் தொடர்பு கொண்டார். உனது அங்க அடையாளங்களைச் சொல்லி உனக்கு ஆபத்து போல் தான் சந்தேகிப்பதாகவும் கூறினார். உடனே... இடம் கேட்டு... மறு நிமிஷமே.... நான் ஓடிவந்து விட்டேன். உன்னைக் காப்பாற்றி விட்டேன். ஆனால்.... அந்த பொறாமைக்காரி லலிதா... இருக்கிறாளே... அவளுக்கு சரியான தண்டனை கிடைத்து விட்டது... உன்னை அப்படி வெறிகொண்டு

□ சுகிலா கோவிந்த்

அடித்தாளே அதற்கு கடவுள் சரியான தண்டனை கொடுத்து விட்டார்.

தண்டனையா?

ஆமாம்.... அந்த திமிர்க்காரி... லலிதா... உன்னை கபாலியிடம் சிக்க வைத்துவிட்டு வெறி பிடித்தவள் போல் லாட்ஜை விட்டு வெளிவந்து அவசர அவசரமாய் சாலையை கடக்க முயன்றிருக்கிறாள். எதிரே படு வேசத்தில் வந்த லாரியை கவனிக்கவில்லை. விளைவு...? லாரியில் மோதி அடிபட்டு அவள் கால்கள் இரண்டும் அந்த இடத்திலேயே நசுங்கி விட்டது. ஆஸ்பத்திரியில் பாதி உயிரோடு துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்... அவளுக்கு வேண்டியதுதான்.

ராஜா சொல்லியதும், என்ன லலிதாவுக்கு கால்கள் நசுங்கி விட்டதா..? பாவம் தான்! என்று அந்த நிலையிலும் வெண்ணிலா வருத்தப்பட ராஜா தடுத்தான். அந்தமோசக்காரிக்கா கொஞ்சமும் இரக்கப்பட வேண்டாம் வெண்ணிலா! எவ்வளவு திமிராய்... பெண் என்றும் பாராமல் உன்னை கபாலியிடம் ஒப்படைத்து சின்னா பின்ன படுத்தச் சொல்லியிருக்கிறாள். போதாக்குறைக்கு உன்னை அடிக் வேறு செய்திருக்கிறாள்? அவளுக்கு... கடவுள் மட்டும் தண்டனை கொடுக்காதிருந்தால்... நானே... அவளைத் தண்டித்து இருப்பேன். கொலைகூட... செய்திருப்பேன்... என்றவனை புருவம் விரிய வெண்ணிலா பார்க்க, பின் இருக்காதா...? என் இதயக் கண்மணியை என்னமாய் அடித்து விட்டாள். என்னமாய்... துன்புறுத்தி விட்டாள்...? என்றபடி அவள் கன்னங்களை வருடி மெல்ல. அதில் இதழ் பதிக்கவும் ஆரம்பித்தான்.

சிலிர்த்துப் போன வெண்ணிலா ஒரு கணம் அவன் தோளோடு சாய்த்து... இறுக அவன் கரங்களுக்குள் சிறைப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். திடீரென நிமிர்ந்து

நந்தினி குடும்ப நாவல் ☐

துணுக்குற்றவளை... இதமாக வருடி புன்சிரிப்பு சிரித்தான் ராஜா. இனியும் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைக்க முயற்சிக்காதே... உன் காதல் இங்கு வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது....

கண் சிமிட்டலுடன் பேசி இறுக்கியவனிடம், இனியும் தன் வாதம் எடுபடாது உண்மை வெளிவந்து விட்டது என்பதை புரிந்து கொண்டு, வெட்கத்தில் குங்குமமாய்ச் சிரித்தான். ஆனாலும் அவள் முகத்தில் சில குழப்ப ரேகைகள் ஓடுவதைக் கவனித்த ராஜா, உனக்கு சில சந்தேகங்கள் எழுகிறது... தெளிவு படுத்தி விடுகிறேன்... என்றபடி ராஜா பேசியவன், வெண்ணிலா முதலில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள். உன்னை முதன் முதலாய்ப் பார்த்தேனே அப்போதே...கட்டினால் அது... நீதான்... நீதான்... என் இதயக் கண்மணி...! என்றெல்லாம் அப்போதே முடிவு செய்துவிட்டேன்.

நிஜமாக.... வா....? சும்மா கதை விடாதீர்கள்...! என்று அவசரமாய்க் கேட்டு பழிப்பு காட்டியவனை நிஜம்தான்...! உன்னை.... பார்த்ததுமே கிறங்கி விட்டேன். உன்னை அந்த நிமிடத்தில் இருந்தே காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன். வெண்ணிலா... என்று சமாதானப்படுத்தியவன், உனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும். வேலைபார்க்கும் பெண்களை நான் மட்டும் தட்டி பேசியது, கலியுக கற்புக்கரசிகள் என்று வர்ணித்து, லலிதாவை வேண்டும் என்றே ஏமாற்றுக் காதலி என்று சொல்லிக் கொண்டது. எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு காரணம் ஒரு கதை இருக்கிறது.

அப்படியென்ன பொல்லாத கதை...? என்னிடம் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்... என்றவனை மேலும் இறுக்கியவன், பொல்லாத கதைதான்...! என்னைக் காதலித்த என்னை ஏமாற்றிய ஒரு காதலியின் கதை...! என்றான் அணைப்பை விடாமல்.

என்ன.... இன்னுமொரு காதலியா? வெகுண்டு கேட்டவளை காந்தப் பார்வையுடன் பார்த்தவன், கோபப்படாதே... எல்லாம்

☐ அக்ஷரா கோவிந்த்

உன்னை... உன் அழகை பார்ப்பதற்கு முன் நடந்த கதை...! அப்போது நான் கம்பெனியின் நிர்வாகத்திற்கு வந்த புதிது. அப்பாவும் கமார் பணக்காரர்தான். அப்போதுதான் அந்தக் காதலி தேடி வந்தாள்...?

என்ன காதலி தேடி வந்தாளா?

ஆமாம்... தேடித்தான் வந்தாள். அவளுக்கு காதலிப்பதற்கு கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்கு ஒரு பணக்கார இளிச்சவாயன் தேவைப்பட்டிருக்கிறான். அதற்காக வலைவீசி தேடிக்கொண்டிருக்கையில் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என் மீது காதல் வலையை வீசி உருகி உருகி காதலிக்க ஆரம்பித்தாள். நானும் உண்மையென நம்பிக் காதலை ஆரம்பித்தேன். ஆனால் கொஞ்ச நாளிலே அவளது சாயம் வெளுத்து விட்டது. என்னைவிட பெரிய பணக்காரன் ஒருவன் அவளுக்குப் பழக்கமாக... உடனே தனது சுயரூபத்தைக் காட்டி விட்டான். எனது காதலுக்கு டாட்டா சொல்லிவிட்டு அவனை காதலிக்க ஆரம்பித்து அவனையே கல்யாணம் செய்து கொண்டாள். நான் இடிவிழுந்தது போல் துடித்துப் போனேன். இந்தப் பெண்களே மோசம்... காதல் என்ற பெயரில் சுயநலம் தேடும் மோசக்காரிகள் என்னும் முடிவிற்கு வந்தேன். அப்படி அலையும் பெண்களை பழிவாங்க வேண்டும் என்றும் என்னுள் கோபம் துடித்தது. அப்போது தான் நம் அலுவலகத்திடில் மினுக்குக்காரி லலிதா வந்து வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். சேர்ந்தவ வழக்கம் போல் என்னை மயக்கி காதல் வலை வீச... என்னுள் இருந்த பழி வாங்கும் உணர்ச்சி தலை தூக்கியது அவள் வலையில் சிக்கி... நானும் அவளைக் காதலிப்பது போல் நடிக்கவும் செய்தேன். அப்போதுதான் நீ வந்து சேர்ந்தாய், உன்னைப் பார்த்ததும் என் பழிவாங்கும் உணர்வு எல்லாம் ஓட்டம் மிடித்து விட்டது. உன்னைப் போன்ற ஒரு பேரழகியை மணமுடிப்பதை விட்டு விட்டு.... இப்படி காதலி... ஏமாற்று என்றெல்லாம் ஏன் அலைய வேண்டும் என்று தோன்றியது.

ஆனால்... அதற்கு முன்... முக்கியமாய் ஒரு விஷயமும் எனக்குத் தெரிந்து விட்டது....

சொல்லிவிட்டு குறும்புச் சிரிப்புடன் நிறுத்தியவனை செல்லமாய் தட்டியவள், சொல்லுங்கள் என்ன விஷயம் தெரிந்தது...? என்றாள் வெண்ணிலா ஆவலாய்.

நீ... காதலிக்கும் விஷயம்... அதாவது... நீயும் என்னைப் பார்த்ததும் மனதுள் சலனப்பட்டு உடனே என்னை... காதலிக்க ஆரம்பித்த விஷயம்...! அதை.. உன் நடவடிக்கைகளில்... உன் படபடப்பு செய்கைகளில் எளிதாய் கண்டுபிடித்து விட்டேன். இருந்தாலும் அதைக் கொஞ்சம் உறுதிப்படுத்தவே லலிதாவை என்னுடைய காதலியென்று சொல்லி உன்னைச் சீண்டி விட்டுப் பார்த்தேன். நான் நினைத்த மாதிரியே நீ கோபம் கொண்டு.... நம்... காதலை உறுதிப்படுத்தியும்... விட்டாய்.... அப்படித்தானே...?

சந்தேகம் விலகாமல் கேட்டவனின் மூக்கைக் கிள்ளி வெண்ணிலா தலையசைப்புடன் சிரித்தவள், பெரிய கண்டுபிடிப்புதான்...! போகட்டும்...! லலிதா விஷயம் என்னவாயிற்று...? அவள் உங்களை நிஜமாக.... விரும்பவில்லை... காதலிக்கவில்லை...? என்றவளை சாந்தமாய் பார்த்தவன், இன்னுமா... உன் சந்தேகம் தீரவில்லை..? அவள் விரும்பியது என்னையல்ல... என் பணத்தைதான். கம்பெனி நிவாலாகப் போகிறது என்று டூப் விட்டதும் நம்பி விட்டாள். தனது சுயரூபத்தை காட்டி விட்டாள். ஆனால் உன்னை... என்னுடன் சேர்ந்து காரில் பார்த்ததும் தான் அவளுக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. தான் ஏமாற்றப் பட்டுவிட்டோம் என்பதைப் புரிந்து உன்னை பழிவாங்க திட்டம் தீட்டி விட்டாள்.

ராஜா முடித்ததும் வெண்ணிலா பொறி தட்டியவளாய், அது.... சரி.... நம் கம்பெனி விஷயம் என்னவாயிற்று...? காண்டிராக்ட் விஷயம் சரியாகி விட்டதா? கவலையுடன் கேட்டவளின் முகத்தை விரல்களால் வருடியவன், எல்லாம் சரியாகிவிட்டது. அவரிடம்

திரும்பவும் பேசி நம் கம்பெனியின் தயாரிப்புத் தரத்தை விளக்கி
ஒப்பந்தம் நீடிக்க சம்மதிக்கவும் வைத்துவிட்டேன், இனி நமக்கு
ஒரு கவலையும் இல்லை... எல்லாம்... மகாராணி வந்த ராசிதான்..!

இந்த காதல் நிஜம்தானே...? பழி வாங்கும்
தொடர்ச்சியல்லவே...? குறும்பாய் சந்தேகம் கேட்டாள் அவள்.

நீ.... இப்படி சந்தேகம் கொள்வாய் என்று தெரியும்.
அதனாலே உடனே கல்யாண ஏற்பாடுகளையும் பண்ணி விட்டேன்.
என் வீட்டில் சம்மதித்து விட்டார்கள். விரையில் உன்னைப் பெண்
கேட்க வர நானும் குறித்து விட்டார்கள்! ராஜா சொல்லிவிட்டுச்
சிரித்தவன், அப்படியா...? என்று விழிகள் விரிய வியந்து முகம்
சிவந்தவனை மேலும் இறுக்கமாக்கி தழுவிக்கொண்டான். அவன்
அணைப்பில் அப்படியே கட்டுண்டு அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து
வெட்கம் படர கண்கள் மூடி கனவுலகில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான்
வெண்ணிலா. கசுமாய் காதல் காற்று அவர்களைத் தழுவினது.
தங்களை மறக்க ஆரம்பித்தனர் இருவரும்.

(முற்றும்)

நந்தினி மாத நாவல்

மலர் : 1

இதழ் : 8

வெளியிடுபவர் - ஆசிரியர் :

எம்.எஸ்.சித்ரா

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்

56/2, ஸ்ரீராம்பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி.நகர், நந்தனம், சென்னை-35.

போன். 044-24361734

கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. கதையை
திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

Akshaya Novel Monthly

Owner, Publisher & Editor M.S. Murugan;

Published at :

New No. 56/2, Sri Rampet Street, C.I.T. Nagar,
Nandanam, Chennai - 600 035.

நந்தினி குடும்ப நாவல் ☐